

ת"פ 33209/08/16 - מדינת ישראל נגד כאמל דיאב

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 33209-08-16 מדינת ישראל נ' דיאב(עציר)

בפני כבוד השופט דניאל פיש

המאשימה

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד טל עופר מפרקליטות מחוז

חיפה - פלילי

נגד

הנאשם

כאמל דיאב ע"י ב"כ עו"ד מוחמד סביחאת

הכרעת דין

1. נגד הנאשם, כאמל דיאב, הוגש כתב אישום, המייחס לו ביצוע עבירות של הריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין (3 עבירות); נהיגה תחת השפעת סמים לפי סעיף 62 (3) לפקודת התעבורה נ"ח + סעיף 169 ב' לתקנות התעבורה; חציית צומת באור אדום, לפי תקנה 21 (א) + (ב) לתקנות התעבורה וסעיפים 62 (8) + 68 לפקודת התעבורה; וגרימת חבלה של ממש לפי סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה נ"ח.

פרטי כתב האישום

2. עפ"י האמור בכתב האישום, ביום 3.8.16 בשעה 00:46, נהג הנאשם ברכב משא פתוח, בכביש 4 מכיוון דרום לצפון לכיוון הצומת עם כביש 70, בקרבת הכניסה לכפר פרדיס. הוא נהג שבגופו סם מסוכן מסוג הרואין. מדובר בכביש בין-עירוני, בעל 4 נתיבים, כאשר בין המסלולים מפריד אי-תנועה בנוי. מהירות הנסיעה המותרת במקום הינה 90 קמ"ש.

3. באותה עת נהג אדם בשם רמזי אשקר ברכב פרטי מסוג מרצדס (להלן- הרכב הפרטי), בכביש 70 מכיוון מזרח למערב. במושב שלידו ישב נעים סעד ובמושב האחורי, מצד שמאל, ישבה אנג'ליק נעים ז"ל, בצד הימני במושב האחורי ישבה אולגה אשקר ז"ל, וביניהן בכיסא בטיחות ישבה התינוקת ק.נ. ז"ל, בתה של המנוחה אנג'ליק. בהגיע הרכב הפרטי לצומת הוא נעצר כרכב ראשון בנתיב נסיעה ישר והמתין עד שהאור ברמזור בדרך כיוון נסיעתו התחלף לירוק. הנאשם נהג את המשאית במהירות בלתי סבירה וכשהגיע בסמוך לפני הצומת המשיך בנסיעה רציפה למרות שהבחין שהרמזור בכביש בכיוון נסיעתו אדום. הוא חצה את הצומת באור אדום ופגע עם חזית המשאית ברכב הפרטי בו ישבו המשפחות אשקר ונעים, שנכנס לצומת לאחר שהאור ברמזור בכיוון נסיעתם התחלף לירוק.

4. בעקבות ההתנגשות נהדף הרכב הפרטי למסלול הנגדי לנסיעת הנאשם, החל להסתבסב ותוך כדי כך הועפה המנוחה אולגה מן הרכב והוטלה על הכביש. הרכב נעצר רק לאחר שפגע בחומה, הנמצאת בצד הימני של המסלול הימני בכביש. הנאשם, שלא בלם את המשאית, המשיך בנסיעה צפונה ונעצר במרחק של כ-180 מ' ממקום התאונה.

5. כתוצאה מהתאונה, נגרם מותן של המנוחות אנג'ליק, אולגה, והתינוקת ק.נ. כמו כן, נפגע הנהג רמזי פגיעות ראש, פגיעת חזה קשה, שברים מרובים וכן שבר מרוסק בבריו בשכמה שמאל. כן נפגע הנוסע סעיד שנגרמו לו שבר פרונטלי בראש, שברים בעצמות הפנים, שבר בקלבליקולה משמאל ושבר באף. נטען שהתאונה, מותן של המנוחות, נזקי הגוף והרכוש כמתואר לעיל, נגרמו בשל מעשיו ומחדליו האסורים של הנאשם, שהתבטאו באלה:

נהג את הרכב שבגופו סם מסוכן מסוג הרואין;

נהג את הרכב כשהוא תחת השפעת סם מסוכן מסוג הרואין;

נהג את הרכב כשהוא עייף;

לא עצר את רכבו חרף העובדה שהרגיש בעייפות;

חצה צומת כשאור אדום ברמזור בכיוון נסיעתו;

חצה את הצומת לאחר שחלפו 21 שניות מהרגע שהאור ברמזור בכיוון נסיעתו התחלף מירוק לאדום;

נהג ברכב ללא תשומת לב לנעשה בדרך בכיוון נסיעתו; נהג בפזיזות ולא כפי שנהג מן הישוב היה נוהג בנסיבות העניין.

6. בתשובתו לכתב האישום כפר הנאשם באופן כללי במיוחס לו והעלה טענת זוטא בכל הנוגע לאימרתיו מיום 10.8.16. הנאשם הודה שנהג במשאית בכביש 4, אך הכחיש שבגופו היה הרואין. הוא לא כפר בעובדות בנוגע לפרטי הנוסעים שברכב השני (הרכב הפרטי). הוא הכחיש מחוסר ידיעה את העובדות ביחס לנסיעת הרכב השני. הוא כפר בכל הקשור לנהיגה במהירות בלתי סבירה, כפר בכך שהבחין שנכנס לצומת בעת שהאור היה אדום, בנסיעה רציפה. לטענתו, לא נכנס לצומת באור אדום. יחד עם זאת, הוא לא הכחיש את עצם ההתנגשות בין כלי הרכב. הוא כפר מחוסר ידיעה בתוצאות ההתנגשות. בנוסף, הוא טען שהוא עצר את המשאית בשולי הכביש אחרי ההתנגשות וכפר ביתר פרטי כתב האישום, מחוסר ידיעה. כמו כן, הוא כפר בכל המעשים והמחדלים האסורים שיוחסו לו (תשובתו נמסרה בכתב). לאחר תיקון כתב האישום הכחיש הנאשם את העובדות הקשורות בעדותו של הפרמדיק, שנטל ממנו דגימת דם. הלכה למעשה, יריעת המחלוקת היתה רחבה והתנהל הליך מלא, במהלכו המדינה הביאה עדים רבים, הן לנושא אירוע התאונה והן לנושא הימצאות סמים בגופו של הנאשם.

עדי התביעה

7. ראשון העיד ישראל רשטניק, מהנדס תחבורה במקצועו העובד עבור משרד התחבורה ועוסק בתכנון תנועה, רמזורים ומתן יעוץ לגופים כגון עיריית חיפה ונתיבי ישראל בתחום התחזוקה ומשרדי ממשלה אחרים. הוא בעל ניסיון של 30 שנה בתחום. מטעמו הוגשה תכנית הרמזורים לצומת פרדיס ת/1. בקשר לתכנית הוא פירט שבתכנית הרמזורים ישנם מרכיבים של חומרה כגון, פנסים, עמודים, גלאים, כבלי תאורה וחשמל ותקשורת, שעל תקינותם אחראי קבלן הרמזור. בנוסף, ישנו פנ של תוכנה, כאשר, למעשה, מנגנון הרמזור הוא מחשב שהתוכנה שלו קובעת למי ייפתח אור ירוק, באיזה סדר ייפתחו הירוקים, וכמה זמן יעבור בין פתיחת אור ירוק לכיוונים שונים. הוא פירט שהתכנית הספציפית נערכה ע"י מתכנן בשם נתן פרי, ושהתכנית עברה בקרה בחברת נתיבי ישראל ומשרד התחבורה והוטמעה בתוך תכנית הרמזורים. העד פירט שמתוקף עיסוקו וניסיונו, הוא יודע לפענח ולקרוא את תכנית הרמזורים.

8. לגבי צומת פרדים, תואר שמדובר בצומת בעל 4 זרועות, כאשר זרוע משמעותו כיוון. כל כיוון מסומן בעיגולים שבתוכם אות בלועזית, לפי כיוון הרוח כאשר בכל כיוון ישנה הפרדה בין הנתיבים, כשנתיבים המקבילים ירוק יחד נקראים "מופע" ומסומנים במספרים 1,2,7,8 ובמידה ויש מופעים של הולכי רגל, הם מסומנים באותיות בלועזית a,b,c, וכדומה. משך ההתארכות של הירוק של המופעים השונים נשלט ע"י גלאים אלקטרו-מגנטיים. העד תיאר את אופן הפעולה של הגלאים והשילוב בין הפעולה של הגלאים במקומות השונים. הוא תיאר גם שיש 6 תכניות שונות במנגנון התוכנה לגבי הצומת ושבעת התאונה התכנית הרלוונטית היתה תכנית מספר 4 מ-1, שהיא התכנית שעובדת בלילה. המופע המתייחס לרכב שנוסע מדרום לצפון הינו מופע 5 ולרכב שנוסע מכיוון מזרח למערב, מופע 1. העד תיאר שבאופן כללי הרמזור פועל בצורה מעגלית שמשך הרמזור של התכנית היא 70 שניות עם מינימום של 56 שניות, כאשר אחרי 51 שניות האור הופך מצהוב לאדום.

כאשר הוצג לו סרטון של המופע שלפני התאונה שצולם מכיוון דרום לצפון (מדקה 6.03 ועד לדקה 7.08 בנומרטור), העד השיב שלפי הסרטון בו מתועד התאונה והמופע שלפניה ניתן ללמוד על דרישה ממופע 4 שזה פנייה שמאלה ממערב לצפון. כאשר על פי תכנית הרמזורים, מצב הרמזור במופע 5 היה אדום מלא. בקשר למופע 2 שזו פנייה שמאלה ממזרח לדרום, המצב בזמן הזה של מופע 5 היה אדום. הוא נשאל כמה זמן חולף מרגע שמופע 4 מקבל אור אדום עד שמופע 1 בכיוון נסיעת הרכב הפרטי, מקבל אור ירוק, והשיב 6 שניות, משניה 63 עד שניה 69. לכשהוצגה לו טענת הנאשם שהוא נסע באור ירוק, העיד העד שאין אפשרות שיהיה ירוק משותף למופע 5 ומופע 1 ביחד (דהיינו הכיוון ממנו באה המשאית - מדרום לצפון לעומת הכיוון ממנו בא הרכב הפרטי - ממזרח למערב). הוא ציין כי "שלילי. אין אפשרות כזו. הרמזורים נבדקים. המנגנון עצמו הוא מאובטח כנגד ירוק צולב, כיוונים שיכולים לפגוע אחד בשני, בכל תוכנה. התוכנה מטיבה את פעולת הצומת. המנגנונים עצמם מאובטחים כנגד תקלת 'ירוק צולב'". הוא תיאר שתקלה של ירוק צולב יכולה להיגרם לא בגלל בעיית תוכנה, אלא בעיית חומרה בלבד, כגון: קצר בחשמל וזאת "כי המנגנונים מאובטחים על פי תקנים בינלאומיים כנגד תקלות כאלה. כל גילוי של מתח או זרם זר, שלא צריך להופיע, פשוט יכבה את הרמזור והוא יכבה ויביא להחשכה." בהמשך הוא נשאל: "ש. הירוק צולב היה בצומת הזה בזמן האירוע? ת. אנחנו רואים שלא. אם הרמזור עובד וזה סימן שאין תקלה." (עמוד 19 לפרוטוקול, שורות 4-12). הוא גם הוסיף שמופע 5 אינו יכול לקבל אור ירוק מיד אחרי מופע 1, כי בין 5 נכנס מופע 8, שהוא קבוע, שהוא פניה מצפון למזרח (שם, שורות 13, 14). הוא פירט גם שאם יש תקלה בגלאים, המנגנון מזהה אותה ומתקן על ידי מתן זמני מקסימלי, כך שהצומת היה ממשיך לעבוד במשך 70 שניות. כאשר לרכב הפרטי הוא נשאל: ש. עפ"י תכנית הרמזורים והסרטון, האם ייתכן שהרכב הפרטי שהגיע במופע 1 נכנס לצומת באור אדום? ת. לא, אם הוא היה נכנס באור אדום, הוא היה פוגע ברכב במופע 4, הרכב שנוסע ממערב לצפון" (עמוד 19, שורות 21-23). הוא סיכם את עמדתו כך: "ש. אתה צפית בסרטון ועמד מולך תכנית הרמזורים. האם להבנתך כמומחה בתחום, היתה תקלה כלשהי ברמזורים בשעת התאונה? ת. לא נראה לי. נראה שהרמזור פעל בצורה תקינה לגמרי. סביר להניח שגם הגלאים פעלו בצורה תקינה לפי מרווחי הזמן." (עמוד 19-20, שורות 31-32). הוא השיב בנוסף שהטענה כנגד הנאשם שטען שנסע באור ירוק אינה סבירה בעיניו (שם, שורות 4-27).

9. כאשר לזמן התאונה ואופן חילופי האורות ברמזור, הסביר המומחה כדלקמן:

"ש. על פי תכנית הרמזורים - מה משך הזמן המזערי שעובר מהרגע בו נסגר האור הירוק במופע 5 עד שמופע 1 מקבל אור ירוק?

ת. בהנחה שהיתה דרישה ב-4?

ש. כן.

ת. בהנחה שהיתה דרישה ב- 4 - זה 19 שניות לכל הפחות - זמן הפתיחה של מופע 1 זה 69; הסגירה של מופע 5 - 48 פחות, אבל רואים ב2E יש אפשרות לקיצור 2 שניות נוספות של מופע 2. אז עוד פחות 2 שניות, זאת אומרת שהפתיחה בין 19 עד 21 שניות."

(עמ' 17 בפרוטוקול, ש' 13-19).

בחקירתו הנגדית, העד נשאל שאלות אודות הקבלן שמתחזק את הרמזורים והתכנית להפעלת הרמזורים ורישום תקלות. חקירתו לא העלתה טעויות או סתירות מאימותיו בחקירה הראשית.

10. העד אריה פוליאק הוא מנהל התפעול של חברת PI והמקימה ומתחזקת רמזורים, לרבות הרמזורים בצומת פרדיס. הוא אישר ש-2/ת הינו פנקס כרטיס האחזקה, ושחברתו מחויבת פעם בחודש לבצע טיפול יזום בצומת. הוא תיאר שבמסגרת הבדיקות שמבוצעות בודקים את יציבות עמודי הרמזור וכל שאר הפרטים רשומים בדף התחזוקה שהוגש (2/ת) פנקס כרטיס אחזקה מ-18.7.16 לפיו כל חלקי מנגנוני הרמזור תקינים). הוא תיאר גם שבחברתו מקבלים דיווח אם ישנה תקלה, או מחברת מע"צ, או מאזרחים, או מהמשטרה. כמו כן, הוא תיאר שתקלות אינן מסתדרות לבדן בדרך כלל, אלא שצריך לתקן אותן (עמוד 25, שורות 10-29). כמו כן, כאשר נשאל אם ישנה אפשרות של מצב של "ירוק צולב", הוא השיב בשלילה: "לא, אי אפשר. כל המנגנונים עוברים לפני שמושמים בשטח, עוברים ועדה בין-תחומית וגם נבדקים על ידינו במעבדה... חלק מהטיפולנים אנו יכולים לראות זאת גם בדף, רשום תקלות "ירוקים צולבים", זה משהו שלא יכול להיות כי ברגע שיש קצר הכי קטן, הצומת עובר לכתום מהבהב." (עמ' 25, ש' 2-6). כמו כן, הוא תיאר שלמחרת התאונה הוא הגיע לצומת כדי לבדוק את המקום ומצא שלא היו תקלות וכמו כן, נבדקו הדיווחים מהחודשים האחרונים. הוא בדק חודשים אחרונים ומצא שלא היו תקלות (עמוד 26, ש' 9-12). הוא גם אישר שלא היו תקלות בגלאים (שם, שורות 28-30). חקירתו הנגדית לא העלתה סתירות או פגמים בעדותו.

11. העד עמיר חלבי עובד כנהג משאית (מיכלית של כימיקלים). במועד התאונה, ביום 3.8.16, בסמוך לשעה 00:45 הוא נסע בכביש 4 מכיוון חדרה לכיוון צפון באזור צומת פרדיס, שם התכוון לפנות ימינה (מזרחה). הוא תיאר כך את נסיעתו: "אני במרחק של בערך 100 מ' [מהצומת] - התחלתי לקחת נתיב ימני, לפנות ימינה לכיוון כביש 70 צפונה. אני רואה משאית עוברת אותי מצד שמאל שלי. נסעה מאחוריי ועברה אותי, נסעה במהירות. אני עוד עם הפנים ימינה, עומד בערך 100 מ' לפני הרמזור אני מסתכל על המשאית ועל הרמזור. מקשר בין זה לזה וחושב מה קורה... הרמזור אדום ואז מתחיל להאט מהירות שלי יותר. אני מסתכל על הרמזור ועל המשאית. כמעט הייתי במצב עצירה, עצרתי את המשאית שלי ואני מסתכל על מה שמתרחש בצומת. אז אני רואה את המשאית ממשיכה וחושב מה קורה פה? נהג המשאית ממשיך ישר ואז קורה מה שקורה... ראיתי שהפרייבט מסתחרר ימינה ושמאלה בזמן ההתנגשות... ונתקע במעקה." (עמוד 31, שורות 13-25).

הוא נשאל לגבי מצב הרמזור שנכנס לצומת: "ש. מה מצב הרמזור בזמן שנכנס [הנאשם] לצומת? ת. הרמזור היה אדום" (עמוד 31, שורות 28-29). העד תיאר שמצב הכביש היה טוב, יבש, עם ראות תקינה (שם, שורה 31).

העד גם אישר שלא ראה את הנאשם בולם (עמוד 32, שורות 4-5). הוא תיאר שהמשאית המשיכה לנסוע ישר גם אחרי התאונה (שם, שורות 6-7). הוא תיאר גם שהוא התקשר מיד למשטרה כאשר ראה את התאונה מתרחשת (שם, שורות 10-12) ואז תיאר שירד מהרכב שלו אחרי שהחנה אותו בפניה ימינה ותיאר "ירדתי קודם כל, היה שם משהו או מישהו, מראה קשה. אני התקשרתי למד"א אחרי שהגעתי. אני ראיתי אישה שוכבת על הכביש. ראיתי בחור

מחזיק ילדה קטנה, תינוקת. עוד שני אנשים היו בתוך הרכב (עמוד 32, שורות 20-23). לדבריו, בזמן שמשאיתו של הנאשם עברה באדום, הוא היה במרחק של 80-100 מטר מאחוריו (עמוד 32-33, שורות 1 - 32). העד ציין שלהערכתו, משאיתו של הנאשם היתה משאית של כ-15 טון (שם). הוא העיד בנוסף שהנאשם לא האט את המהירות ונסע במהירות של קרוב ל-80 קמ"ש, להערכתו (שם, שורות 7-10). הוא אישר שבעדותו במשטרה הוא אמר **"שנהג המשאית דוהר והיה אדום לכיוון ישר והוא המשיך באדום ובמהירות. אני לא ראיתי אור בלם של המשאית."** (עמוד 33, שורות 15-17). חקירתו הנגדית לא העלתה פגמים או סתירות בעדותו.

12. העדה ד"ר אסתר שלמך הינה סגנית מנהלת המעבדה לטוקסיקולוגיה ופרמקולוגיה קלינית בבית החולים תל-השומר ואחראית לבדיקות משפטיות המתבצעות במעבדה ובעיקר לדגימות המגיעות ממשטרת ישראל. במעבדה מבוצעות בדיקות אלכוהול וסמים והמעבדה מוסמכת ע"י הרשות הלאומית להסמכת מעבדות ועובדת לפי הקריטריונים שנקבעו עפ"י הרשות. לעדה 6 שנות ותק במעבדה.

הוצג לה טופס 3/ שהיא מילאה, לגבי העברת דגימה לבדיקת מעבדה מיום 3.8.16 לבדיקת הנבדק דיאב כאמל (הנאשם) עם בקשה לבדיקת ריכוז האלכוהול ולנוכחות סמים מסוכנים. תוצאות ראשוניות לבדיקה פורטו במסמך 4/ת, לפיהן לא נתגלה אלכוהול בדם. בבדיקה לסריקת סמים עלה חשד לנוכחות סם/תוצר חילוף חומרים של סם מסוג אופיאטים ובבדיקת האימות נתגלו: מורפין, קודאין ומונואצטילמורפין (MAM).

5/ת הינו דו"ח תוצאות מעבדה, שם נמצא אופיאטים, בזודיאזפין, מונואצטילמורפין, ומורפין בהיקף של 50 ng/ml, וקודאין בהיקף קטן מ-10 ng/ml. העדה ציינה שלא היה מספיק דם לבצע שתי בדיקות אימות ולכן בחרו שלא לבדוק לגבי סמי הרגעה שיכולה להיות תרופה, אלא לגבי האפשרות של נוכחות של סם אסור בלבד (עמוד 41, שורות 20-23).

העדה תיארה שקיבלה לבדיקה שתי מבחנות דם שהוצגו בבית המשפט (3/ת א' ו-3/ת ב') שמהן נערכו הבדיקות. היא תיארה שהפרשנות לגבי תוצאות הבדיקה היתה שימוש בהרואין (עמוד 38 לפרוטוקול, שורה 3-4, חוות דעת 5/ת). כמו כן, הוגש התיק האנליטי לגבי הבדיקות 6/ת. ביחס למונואצטילמורפין, היא תיארה כי מדובר ב"תוצר פירוק של הרואין בגוף. במידה ונמצא מונואצטילמורפין בדם, כמו במקרה הספציפי הזה, הפרשנות היא שימוש בהרואין. פה לא צריך תוצאה כמותית, אנו רק נותנים תוצאה איכותית בלבד" (עמוד 38, שורות 25-29).

13. בחקירתה הנגדית, ד"ר שלמך נחקרה ביחס לשמירה על שרשרת הראיות ואופן הבדיקה לגבי אימות הסמים ותיארה באופן מפורט כיצד זה נעשה (עמוד 40). כמו כן, היא פירטה שנתקבלו תוצאות כמותיות לגבי מורפין וקודאין, אך שלגבי תוצאות המונואצטילמורפין שהפרשנות לגביה הינה שימוש בהרואין, אין מייחסים לו לעולם מספר. היא תיארה כי במקרה של מורפין הפרשנות יכולה להיות שונה בהתאם ליחס בין הקודאין למורפין, כך שלמשל אם הקודאין גבוה יותר מהמורפין, הפרשנות יכולה להיות שימוש בתרופה המכילה קודאין. כמו כן, היא ציינה שאילולא היתה מגלה MAM (מונואצטילמורפין), היתה אפשרות של שימוש או בהרואין או במורפין או באופיום (עמוד 42, שורות 3-11). כמו כן, היא הסבירה מדוע אין צורך בבדיקה כמותית של MAM, כיוון שהזיהוי הוא ודאי כיוון שמדובר בתוצר ספציפי של הרואין, שלא מייצר מולקולה אחרת (שם, שורות 18-21). למען הסדר, אציין שהתרתי, במסגרת החקירה החוזרת, הגשת מסמך 8/ת שהוא תעודת עובד ציבור לגבי שמירת שרשרת הראיות במעבדה לביצוע פעולות טכניות במכשירים (החלטת ביניים בעמוד 44 בפרוטוקול).

14. ד"ר שלמך העידה פעם נוספת במועד נוסף. היא הסבירה מה הם מסמכים ד'1 ו-ד'2 ב-6/ת, שהם בדיקת

הסריקה לגילוי סמים בדם של הנבדק (הנאשם). היא אישרה שלא היא ערכה את ד'1 ושמדובר בבדיקה חצי כמותית. היא התבקשה להסביר מהי בדיקה זו והעידה כי **"זה אומר שלא ניתן לתת תוצאה כמותית מדויקת, אך ניתן לתת הערכה שברכיז שיש בדם הנבדק... הקיט מזהה גם קודאין וגם מורפין, אז התוצאה המתקבלת לסך הכל לשניהם, ובגלל זה היא חצי כמותית שכן אנו לא יכולים להבדיל בין שתי המולקולות ובגלל זה צריכים לבצע בדיקה נוספת, שהיא בדיקת האימות."** (עמ' 138, ש' 9-3). היא גם הסכימה שבדיקה במספקטרומטר יותר מדויקת והסבירה שבדיקת האימות מבוצעת במספקטרומטר (עמ' 138, ש' 25-28) והיא הסבירה בהמשך שהבדיקה הראשונית מבוצעת על מנת לסנן בין בדיקות שהן חיוביות לבין שליליות (שם, ש' 30-31).

15. בהמשך היא אישרה שבבדיקת האימות נבדקות 3 מולקולות: מורפין, קודאין ו-MAM. היא אישרה שבדיקת האוקסיקודון היתה שלילית. הדברים משתקפים במסמכים ה'1 ו-ה'2 (עמ' 139, ש' 13-27). היא נשאלה אם ניתן להסתמך על תוצאה לא כמותית לנוכחות סמים והשיבה בחיוב. היא הוסיפה כי **"יש זיהוי ודאי של החומר בדגימה ובגלל זה כתבנו שנתגלה MAM בדגימה והפרשנות היתה שימוש בהרואין."** (עמ' 148, ש' 13-16). היא הוסיפה עוד שבמקרה הספציפי **"זיהינו בוודאות שמדובר ב-MAM, אמנם בריכוז נמוך אבל יש זיהוי ודאי. צריך לציין גם שאורך החיים של MAM הוא נורא קצר... בסקירת הספרות שערכתי ובמחקרים מבוקרים תוך שעותיים מהשימוש ייתכן ולא נגלה MAM בדגימות הדם."** (ש', 17-26). כאשר נשאלה אם תוצאה איכותית בלבד אינה ברמת ודאות של מאה אחוז, היא השיבה שמבחינתה יש ודאות **"יש זיהוי במאה אחוז"** (עמ' 149, ש' 5-7). היא גם השיבה שאילו היו נלקחות בדיקות שתן, היה יותר קל לזהות את הסם, אם כי אמרה שהדבר תלוי בכמה זמן עבר מהשימוש לדיגום השתן בגלל אורך החיים הקצר של ה-MAM (עמ' 150, ש' 29-30), זאת, כיוון שהשתן מייצג את מה שהצטבר בשלפוחית, בין הנטילה הקודמת לנוכחית, בעוד שבדם החומר נעלם באופן שוטף (עמ' 151, ש' 1-2).

16. העד ג'האד ווהבי הוא בוחן במשטרת ישראל מתחנת חדרה שטיפל בתאונה נשוא ההליך. הוגשו מטעמו מסמכים שונים, ביניהם ת/9, דו"ח פעולה לגבי אכיפת איסור נהיגה בשיכרות, שנערך בשעה 05:35 ביום 3.8.16, שם נרשם לגבי הנאשם שהוא טען שהוא לא שתה ולא נטל תרופות ושהשתמש בסמים בעבר, לפני 3 שנים. בסעיף המאפיינים המצביעים על מצב של שיכרות נרשם שלא היה ריח אלכוהול מפיו, אך לגבי התנהגותו סומן המאפיין של התנהגות רדומה: **"הנהג נראה בדאון, מנומנם, לא מגיב טוב, נראה תחת השפעת סמים."**

כמו כן, הוגש באמצעותו ת/11- דו"ח בוחן ו-ת/12 - צילומים שנערכו ו-ת/13 - תרשים תאונת דרכים ו-ת/14 ו-ת/15 (יומן תיק וצילומים נוספים) ומסמכים נוספים לרבות ת/16 שהינו דו"ח פעולה ביחס להגעתו לזירה. כמו כן, העד אישר שהוא חקר את הנאשם בכל ארבעת חקירותיו (ת/24 עד ת/27) שחלקן הוקלטו. בחקירתו הוא ציין שהעדויות השלישית היתה היחידה בה הודה הנאשם שהשתמש בסמים לפני התאונה וכי אמר שהיה מדובר במעידה חד פעמית, וטען שהוא השתמש יום לפני בסמים ושכנראה היה עייף ויכול להיות שהוא נרדם.

"ש. בבדיקה הראשונית של הדם נמצאו שרידים סמים, מה יש לך להגיד על כך? יכול להיות שהשתמשת בזמן האחרון בסמים?"

ת. היה לי נגיעה בסמים יום לפני התאונה. אני לא יודע מה סוג החומר, קוקאין. אני השתמשתי בעצמי. היתה לי מעידה חד פעמית."

(ת/25 שורות 61-62, עמוד 3)

באותה הודעה אישר הנאשם שהוא עבר את הצומת באדום (שורה 45).

17. כמו כן, העיד החוקר אודות התקלה שהיתה בחדר החקירות שכתוצאה ממנה ההודעה לא הוקלטה בווידיאו (עמוד 48 לפרו' ש' 20-28). החוקר נשאל ביחס לטענת הנאשם שהובטח לו שאם יודה, הוא ישוחרר ממעצר לביתו, והשיב שלא היה ולא נברא, שלא הבטיח לו דבר ושאלף פעם הוא לא מבטיח דבר כאמור וטען שגם במקרה הנוכחי לא הבטיח דבר, למעט קפה שקיבל הנאשם (עמוד 49, שורות 14-16). כמו כן, לגבי אפשרות שמישהו אחר הבטיח לנאשם דבר מה, טען החוקר שהנאשם היה צמוד אליו כל הזמן ושאלף אחד לא הבטיח לו דבר לפי מה שהוא שמע (עמ' 49, שורה 20). כמו כן, העד הזכיר שבחקירה הרביעית שנערכה לנאשם מספר ימים לפני חקירת החוקר בבית המשפט, לא הזכיר הנאשם את ההבטחה הנטענת (שם, שורות 25-27).

18. בחקירה הנגדית הסכים החוקר שבעדות הראשונה שנגבתה ביום האירוע, הכחיש הנאשם את "הכל" ההאשמות לעומת החקירה השלישית, שם הודה ב"הכל". כאשר התבקש להסביר את שינוי הגרסאות, השיב החוקר כי **"אחרי החקירה הראשונה והשנייה הראנו לו את הסרטון של התאונה במחשב. הראיתי לו ואז הוא החליט להודות"**. בהמשך החוקר הסכים שהסרטון הוצג לנאשם כבר בחקירה השנייה (עמוד 50, שורות 12-19).

19. בעניין התקלה יוער כי מקריאת הפרוטוקול התרשמתי שאמנם לא הופעלו האמצעים הנדרשים (מערכת הענבל) בחקירה השלישית ונעשה ניסיון לא מוצלח להפעיל אמצעים אחרים, אך לא מצאתי סיבה לפקפק באמינות עדותו של הבוחן ונראה כי מדובר בתקלה כתוצאה מלחצי עבודה ופעולות החקירה הרבות שנדרשו (ראו עמוד 52, שורות 1-5) ואני דוחה את הגרסה שהועלתה על ידי הנאשם ששום מצלמה לא הופעלה במכוון (עמוד 55, שורות 13-18).

הוא נקרא להעיד פעם נוספת לגבי החקירות שערך לנאשם. הוא העיד לגבי הודעה שנגבתה מהנאשם ביום 25.12.16 בכלא גלבוע (החקירה הרביעית). שם, בין היתר, נאמר:

ש: "מתי השתמשת בסמים לפני התאונה?"

ת: לא השתמשתי בסם בכלל.

ש: האם מסרת בדיקות בשב"ס, בדיקות שתן לטובת גילוי סמים?

ת: לא מסרתי.

ש: אני הצגתי בפניך שתי בדיקות של שתן שמסרת לשב"ס ואתה חתמת על הטפסים. מה יש לך להגיד?

ת: לא זוכר. "

20. הוא אישר בנוסף, שביחס למזכר שרשם ביום 25.12.16, כי הוא תיעד את עדות הנאשם במצלמה שלו (ת/26א') (עמ' 49, ש' 7). העד אישר שבחקירה השלישית של הנאשם בפני הבוחנים, הנאשם הודה בשימוש בסמים וכי מתוך ארבעת החקירות, זו היתה הפעם היחידה בה הודה בכך (עמ' 48 ש' 22, עמ' 50). העד גם ערך דו"ח פעולה ת/9, טופס "באכיפת איסור נהיגה בשיכרות" מיום 3.8.16 שנערך בצומת בו אירעה התאונה, שם הוא רשם לגבי מאפיינים המצביעים על חשד לשיכרות כי לא היה ריח אלכוהול מפיו של הנאשם, אך בקשר להתנהגות סימן שהתנהגותו היתה רדומה והוסיף בכתב ידו **"הנהג נראה בדאון מנומנם לא מגיב טוב, נראה תחת השפעת סמים"** (סעיף 4).

הוא גם אישר שנלקח דם מהנאשם לפי אותו טופס (עמ' 56, ש' 5-8).

הוא אישר גם שמבחנות הדם, שנלקחו מהנאשם ע"י איש מד"א שהיה רופא בשטח, היו אצלו עד שהעבירו אותן לתל השומר למחרת וכי הוא רשם למי העביר אותן (עמ' 56 ש' 2, עמ' 149 ש' 25-29). הוא אישר גם שגבה מהשוטר עלי חלבי את הודעת ת/28, במסגרתה אמר לו השוטר שהיה הראשון שפגש את הנאשם לאחר התאונה ושהנאשם אמר ששתה למרות שלא הריח אלכוהול ממנו וההתנהגות שלו היתה לא טבעית ורדומה (עמ' 150 ש' 4-27).

21. בחקירתו החוזרת הוא אישר כדלהלן:

ש: "שאל אותך חברי לעניין הדם, אני אומר לך שכל מי שהתעסק עם המבחנות היה חאטם ואתה היום התייחסת לחברי בעדות כאילו אתה אולי התעסקת?"

ת: לא, אמרתי שהייתי במקום, נוכח שלקחו דם. אמרתי שרשרת הדם מי שלקח הוא מי שהעביר רשום.

ש: תסביר לנו, אתה היית מעורב בהעברת הדם?

ת: לא הייתי מעורב בהעברת הדם. אמרתי שהייתי נוכח."

(עמ' 151, ש' 2-7).

22. העד רס"ל עלי חלבי הוא שוטר תנועה שקיבל דיווח על התאונה והגיע למקום 8 דקות לאחר הקריאה. הוא היה הראשון שהגיע ותיאר שרבים מאנשי פרדיס התקהלו במקום. הוא ראה תינוקת שוכבת על הכביש, מחוץ לרכב, ועוד אישה מבוגרת ליד. הרכב שנפגע עמד בצמוד למעקה הבטיחות הצפונית בצומת פרדיס, לכיוון מערב. הוא תיאר שמד"א הגיעו למקום לאחר מספר דקות ומישהו ממד"א ניגש אליו ודיווח לו שיש גופה במקום, הרוג, והם המשיכו בטיפול בפצועים. הוא דיווח בהתאם לנוהלים על ההרוג והגיעו למקום קצינים נוספים ובוחן. העד ערך דו"ח פעולה ת/30 בו תיאר את רכב המרצדס שנתקע במעקה ונמערך בעקבות ההתנגשות עם פגיעות קשות בצד השמאלי של הרכב ובגג. בדוח תואר שראה ילדה קטנה, כבת 3, ואישה כבת 30 שוכבות על הכביש ועוד שנהג הרכב היה לכוד בתוך הרכב צועק מכאבים ועוד אישה לכודה שישבה במושב האחורי, מאחורי הנהג ולא הגיבה. הוא תיאר את הגעת הבוחנים למקום ומסירת האחריות אליהם לטיפול בזירה. כמו כן, הוא תיאר את המשאית שעמדה כחצי קילומטר לערך אחרי הצומת לכיוון צפון עם פגיעה בחזית ואיתור הנהג שהוא הנאשם, **"שנראה תחת השפעת אלכוהול לא מתפקד כראוי"**.

כמו כן, הוא נתן הודעה ת/28 מיום 10.8.16 בה תיאר שהיה הניידת הראשונה שהגיעה למקום ותיאר ש"אני רוצה לציין שהנהג נראה רדום, לא מגיב כהלכה, אני שאלתי אותו שהגעתי למשאית שתית משהו, אמר לי: שתיתי משקאות רוחניים, בשפה הערבית (אלכוהול משקאות חריפים) וכן רשמתי בדו"ח הפעולה שהוא חשוד בשיכרות." בהודעה הוא תיאר שהוא פגש את נהג המשאית כמה דקות לאחר התאונה והוא ידע מיד שמדובר במשאית שהיתה מעורבת בתאונה. הוא תיאר שלא הריח מהנהג אלכוהול אך רשם את שרשם לאור התנהגותו שלא היתה טבעית והיתה רדומה. הוא גם תיאר שהרמזורים עבדו באופן רגיל כאשר הגיע לצומת ושהכביש היה יבש, עם ראות טובה ושהתאורה בצומת פעלה. כמו כן, הוא תיאר שקיבל דיווח על התאונה ליד תחנת זכרון בקילומטר 75 ולקח לו בדיוק 2 דקות עד שהגיע למקום.

23. בחקירתו הנגדית לכשנשאל על מה שכתב בדו"ח הפעולה, הוא הוסיף שזו היתה הפעם הראשונה שהוא

הגיע לתאונה קטלנית ויכול להיות שהתרגש והחסיר כמה דברים (עמוד 59 שורות 7-9). הוא גם אישר שעצר את נהג המשאית (הנאשם) במקום (שם, שורות 15-16). כמו כן, הוא אישר שראה את כוחות מד"א במקום בערך 20 דקות אחרי שהגיע, אבל לא היה בטוח בזמן המדויק (שם, שורות 26-28). הוא גם תיאר שחשב תחילה שמדובר בתאונה פגע וברח, כיוון שהמשאית עצרה אחרי הכיכר בכיוון צפון והיתה רחוקה מהזירה (עמ' 60, שורות 3-4). הוא הודה בפה מלא שלא רשם בדו"ח הפעולה שהנאשם מסר לו ששתה ובגלל זה הוסיף פירוט בהודעה שמילא לפיו לא היה ריח אלכוהול מפיו (עמ' 61, שורות 8-10). לטענתו, לא רשם את זה בדו"ח הפעולה כיוון שהיה מדובר בתאונה מאד מורכבת והיו הרבה דברים שהיה עליו לעשות באותו זמן (שם, שורות 11-12).

24. העד חיים עוז הוא בוחן תאונות דרכים מנוסה משנת 1995 ומשנת 2009 רכז הבוחנים. בתאריך התאונה הוא שימש כרכז הבוחנים בשלוחת גליל עכו והציע את עזרתו כששמע על התאונה כי הוא גר בקרבת מקום. הוא ערך ת/31 שזה מזכר, לפיו אסף חומר מחברת נתיבי ישראל, דיסק שסומן ת/32. כמו כן, הוא אישר שעל פי מזכר ת/31 מיום 14.8.16 שהוגש ונערך על ידו הוא קיבל מבחנות הדם ביום 3.8.16 שנמסרו לו ע"י חאתם, רכז הבוחנים שאמר לו שהן של נהג המשאית (הנאשם). הוא נסע ישירות לבית החולים שיבא למעבדה לטוקסיקולוגיה והעביר לד"ר שלמך במעבדת הטוקסיקולוגיה את המבחנות (ת/3). כמו כן, הוא הגיש את בדיקת הטכוגרף (ת/33) שכאשר נרשם בפיענוח, ביחס לנתונים ראשוניים, שהמשאית היתה בנסיעה רצופה 13 דקות ללא עצירה כלל. המהירות עובר לתאונה עמדה על 90 קמ"ש והמהירות בזמן ההתנגשות היתה 76 קמ"ש.

כמו כן, הוא הגיש את ת/34, חוות דעת מומחה לגבי פיענוח דיסקט הטכוגרף, כאשר בפיענוח נרשם כי החל מהשעה 00:32 נרשמו תאוצות עד שהמשאית הגיעה למהירות של 90 קמ"ש, אז אירעה תאונה ל-75 קמ"ש ברטט תאונתי וצניחת מחט המהירות לאפס. הרטט התאונתי נראה גם במחט המנוחה עבודה ומחט המרחק, כאשר על גבי הדיסקט נמצא סימון הוצאה בשעה 01:37. טרם התאונה נרשמה נסיעה רצופה משך 15 דקות ללא עצירה, כאשר התאונה אירעה בשעה 00:41. צוין שיש להביא בחשבון טולורנס מכשיר של פלוס-מינוס 6 קמ"ש. באשר לאפשרות של בלימת המשאית כפי שנטען ע"י הנאשם, השיב העד בחקירה נגדית שלא היה סימן לבלימה (עמ' 66, ש' 11-16).

25. העד רס"מ שי נטל העיד לגבי ת/47 ו-ת/48 שהם בדיקת גלגל הרכב הפרטי, ופנייה לחברת הרמזורים.

26. העד צבי וייס הוא עובד מד"א, חובש בכיר (עמ' 71, שורה 9) התייחס ל-ת/35 א', שהוא זכרון דברים על נטילת דגימת דם לבדיקת שיכרות, והמבחנות ת/3 א' ו-ת/3ב'. הוא היה חלק בצוותים שטיפלו בתאונה וחתם על ת/35 א' וביצע את הפעולות שרשומות בדו"ח, דהיינו נטל דגימת דם מהנאשם בשעה 02:15 באזור הצומת; הטופס מולא ע"י השוטר חאתם (חרדאן). וייס תיאר שהוא התבקש ע"י ראש הבוחנים, השוטר חאתם, לקחת בדיקת דם מהנהג של המשאית, שישב בתוך ניידת משטרה באותו זמן, והוא עשה כן והעביר את המבחנות לידי חאתם לאחר מכן (עמ' 70, שורות 28-30). בחקירתו הנגדית הוא אישר שנתן את המבחנות לאחר נטילת הדגימות לשוטר חאתם (עמ' 73, שורה 29). הוא גם אישר שבדרך כלל צוותי מד"א אינם נוטלים דגימות דם בשטח אך עשה כן כיוון שהתבקש ע"י חאתם ואישר שטיפל בשני גברים נוספים שהיו בצומת ונפגעו, אך אישר שלא נטל דם ממאן דהוא אחר למעט הנאשם (עמ' 74, שורות 25-29). הוא גם הודה שלא זכור לו אם ביקש רשות ליטול את הדם, אך זכר שאמר לנאשם שהוא הולך לדקור אותו עם מחט. כמו כן, הוא אישר שלא מילא את סעיף 3 לדו"ח על נטילת הדם שעניינו בירור עם הנבדק ביחס להשפעה על בריאותו מנטילת דם.

מטעמו הוגש נ/1 שהוא הודעה שניתנה ע"י העד במשטרה, לפיה אישר שטיפל בפצועים כאשר הגיע למקום התאונה.

הוא הסביר שנושא נטילת הדם לא מכוסה במסגרת הודעתו, כיוון שהוא הפריד בין הפעולות שעשה לסיוע הפצועים לבין נטילת הדם מהנהג (עמ' 75, שורות 7-10). הוא גם פירט שנטילת דם הינה פעולה רוטינית במסגרת ביצוע תפקידו (עמ' 74, שורה 17).

27. העד יוחאי שמעון בן לולו הוא בן 32, עובד כמשגיח כשרות ובלייל התאונה חזר לאזור מגוריו באזור קריית אתא, כאשר הוא נסע מדרום לצפון, ויצא ממחלף זכרון בכביש 2 לכיוון בת שלמה והגיע לצומת פרדיס ועמד בצומת, כאשר הרמזור היה אדום והוא נוסע ממערב למזרח (עמ' 76, שורות 1-4). הוא היה בנתיב השמאלי לנסיעה ישרה כאשר יש עוד נתיב שמאלה ממנו שפונה לכיוון חיפה. הוא היה הרכב הראשון ברמזור. הוא תיאר כי "תוך כדי שאני עומד ברמזור אדום לא היתה לי מוסיקה באוטו, החלון השמאלי שלי היה פתוח כי אני מעשן. פתאום למולי, עד כמה שזכור לי.... ליד מצד שמאל שלי, שהולכת לפנות שמאלה, היתה הונדה סיביק שהגיחה בדיוק מולי. אני בנתיב השמאלי להמשיך ישר והוא בא מולי לפנות שמאלה. אני זוכר תוך כדי שהסתכלתי לו על הג'נט של הגלגל... ואז מתחלף לי הרמזור לירוק. בצמתים כאלה גדולים אני אף פעם לא מתחיל גז לאחר ירוק. אני מדרדר באוטו שלי. זה אומר, כביכול, שאני מתחיל בנסיעה אך לא לוחץ על הדוושה. נסיעה איטית. לי היה ירוק. את ההונדה כבר סיימתי, הוצאתי את הראש שלי בגלגל ומתחיל להתרכז בנסיעה שלי. היה לי 3 נתיבים כמעט לעבור, אלה שבאים מפרדיס, היה לי בין הרמזור שלי של הירוק, יש לי עוד זמן לנסוע באיטיות, תוך כדי שאני נוסע בירוק, אני רואה משאית באמצע הרמזור שחולפת על פניי. אני ראיתי אותו ברמזור. מן הסתם הוא הגיע מצד ימין שלי. עכשיו אני לא יודע למה תוך כדי עצרתי את האוטו ויצא לי להסתכל על האור האדום של זה שפונה שמאלה לפרדיס. זה שפנה שמאלה לפרדיס עם ההונדה הרמזור שלו אדום. " בהמשך הוא הבהיר שההונדה כל הזמן עמד לצד שמאל שלו, וכך הוא הסתכל לו על הג'נט של הרכב וההונדה לא היה מולו בשום שלב (עמ' 76, שורות 10-31). לאחר מכן הוא המשיך והסביר: "היה רמזור ירוק, התחלתי לנסוע באיטיות וראיתי את המשאית פתאום באמצע הצומת, תוך כדי שראיתי אותה, כביכול התעוררתי על עצמי שפתאום העיניים שלי קלטו שזה שאמור לפנות שמאלה לכיוון פרדיס, ההונדה שהרמזור שלו אדום. אני חשבתי שאני זה שנוסע באדום. היה לי בלבול עם עצמי. בגלל שראיתי את המשאית באמצע חשבתי שאני לא בסדר. אז עצרתי את האוטו עצירה מוחלטת ומה ששמעתי זה בום אחד גדול. החלון שלי היה פתוח, לא היתה לי מוסיקה באוטו ולא דיברתי בטלפון. שמעתי בום אחד גדול.

ש: מה אתה רואה לאחר הבום?

ת: זהו. אני קולט רכב מסתובב פשוט בעוצמה.

ש: איזה רכב?

ת: זה היה מסוג מרצדס. ראיתי אותו גם אח"כ.

ש: מה אתה עושה בשלב הזה?

ת: אני זוכר מרוב ההלם, האוטו שלי המשיך להידרדר קדימה ויכול להיות שהרגל שלי כבר נעצרה לי. פסקתי את עצמי, עצירה מוחלטת תוך כדי הרמזור באמצע. ישבתי והסתכלתי [ב]מראות שלא בא מישהו מאחור להוריד אותי. יצאתי מהאוטו וניגשתי לעזור במה שאני יכול...ראיתי לפניי, ממרחק... גופה שם ליד המעבר חצייה..." (עמ' 77, שורות 1-16).

העד אישר שהוא זה שהתקשר למשטרה ואישר גם שלא ידע מאיפה הגיע רכב המרצדס.

28. בחקירה נגדית העד נשאל אם זכרונו היה טוב יותר ביום מתן העדות בבית המשפט בחודש ינואר או בחודש אוגוסט לפני כן, כאשר נתן הודעה במשטרה והשיב שזו התאונה היחידה שראה בימי חייו ושהפרטים זכורים לו היטב (עמ' 78, שורות 9-4). גם בחקירתו הנגדית היא אישר שראה את המשאית לראשונה לכשהתחיל לנסוע באמצע הצומת (עמ' 78, שורה 18 ושורה 31).

29. העד חאתם חרדאן הוא רכז בוחנים בחדרה, שערך את: ת/3 - העברת דגימה לבדיקת מעבדה (בדיקת הדם), ת/35 - דרישה למתן דגימת אוויר נשוף ו-ת/42 - העברת גופה למכון לרפואה משפטית. הוא אישר לגבי ת/35 שהוא דרש מהנאשם בדיקת דם ומילא את הטופס והנאשם הסכים וחתם. הוא אישר גם שהוא הסביר לנאשם את כל ההסברים הנמצאים בטופס ומילא חלק מ-ת/35 א' (עמ' 79, שורות 28-24) ושהוא זה שביקש מצבי וייס שייקח את הבדיקה ושוייס העביר לו ישירות את המבחנות שהכילו את דמו של הנאשם והוא שמר עליהן עד שהעביר אותן חיים עוז (עמ' 80, ש' 7-3). הוא אישר ששמר על המבחנות לאחר שנלקחו, עד שהעביר אותן לד"ר שלמך.

30. בחקירה הנגדית הוא נשאל אודות ת/35 וטען שהגיע לאזור אחרי התאונה ולא זכר את השעה המדויקת. הוא אישר שבכל תאונה קטלנית קיים נוהל ליטול דם מהנהג (עמ' 81, שורות 26-25). הוא גם עמד על כך שהסביר לנאשם שאין הוא חייב להסכים לנטילת דגימת הדם (עמ' 82, שורות 8-3). הוא גם אישר שלא נלקחה בדיקת דם מכל אדם אחר באזור התאונה (עמ' 83, שורות 15-14). הוא הכחיש שקיים נוהל שמחייב אותו לשים את הדגימה במקרר או בציננית (עמ' 84, שורות 3-2). הוא גם אישר שבבוקר מסר את הדגימה לחיים עוז (עמ' 85, שורות 19-17).

31. העדה לינא שוקיר היא רמת"ד בוחנים בחיפה. היא קיבלה הודעה על אירוע התאונה והגיעה למקום. בין היתר, היא רשמה בדו"ח פעולה כי הנאשם **"נראה ישנוני מאוד בקושי החזיק את עצמו העיניים שלו נסגרו ונראה היה כי קשה לו להחזיק אותן פתוחות."** (סעיף 4 ל-ת/44).

32. פקד מועתז שיח הוא ראש מדור תאונות דרכים בוחנים בעכו מחוז חוף, שבזמן התאונה היה ראש מדור תאונות דרכים מחלק בוחנים בחדרה. הוא מילא מזכר מיום 13.12.16 - ת/63, לפיה ביצע השלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום. הדו"ח עסק בשיחת טלפון מד"ר מרינה טרטקובסקי ביחס לתיעוד בדיקות שתן לגילוי סמים שביצעה לחשוד לאחר מעצרו. ד"ר טרטקובסקי אישרה בפניו שהיא זוכרת את הנאשם ואת המקרה, אך כיוון שמדובר בשאלות הקשורות לבדיקות רפואיות שנמצאות בתיק הרפואי של הנאשם, היא לא יכולה למסור דבר בלי ויתור על סודיות מטעם הנאשם או לפי צו בית משפט. לעניין מייל שצורף לחוות דעתה, היא ציינה שמדובר בתכתובת פנימית בין גורמי השב"ס שלא אמור להגיע לגורמים חיצוניים.

33. בחקירתו הנגדית הוגש נ/2, שהוא טופס "מידע אודות עציר המועבר ממשמורת המשטרה למשמורת שירות בתי הסוהר או בין יחידות המשטרה", שמילא העד. ביחס לסעיף 4, הוא אישר שערך ראיון לנאשם במסגרתו שאל אותו סדרת שאלות ומילא את התשובות כן/לא בהתאם (טופס איקסים בג'רגון המשטרתי). בין השאלות ישנה שאלה לגבי קבלת תחליף סם שהנאשם השיב שאינו מקבל (עמ' 95 לפרוטוקול, שורות 12-9). הוא גם אישר שבשלב מוקדם יותר חקר את ד"ר טרטקובסקי (עמ' 96, שורות 6-5).

34. העד נעים נבואני הוא חובש משטרתי המשרת כשוטר במג"ב. בליל התאונה הוא נסע ב-00:30 בלילה בכביש 70 ממערב למזרח, לכיוון כללי יוקנעם, כאשר ברכב היו איתו שני אחיו והוא נסע בנתיב השמאלי. הוא אישר

שבזמן שנכנס לצומת, האור לנתיב שלו היה ירוק, כאשר הוא היה במרחק מהצומת כ-100 מ' לפני הצומת, אז הוא ראה את הדברים הבאים: **"הבחנתי במשאית שבאה מכיוון דרום לכיוון צפון, לכיוון היישוב עופר, באמצע הצומת פגעה ברכב, הגעתי לצומת, עצרתי את הרכב."** (עמ' 97, שורות 15-17).

בהמשך הוא תיקן את דבריו ואמר שהוא לא ראה מאיזה כיוון הרכב הפרטי הגיע, אך ראה שהמשאית היתה זו שפגעה ברכב ולא להיפך. הוא עצר את רכבו, העיר את היושבים האחרים ואמר להם לדווח למשטרה ולמד"א ורץ לכיוון הרכב, כאשר זיהה מחוץ לרכב בחורה, בערך במרחק של 5 מ' ממנו. הוא בדק לה דופק ומצא שבתחילה היה לה דופק. לאחר מכן רץ לכיוון הרכב, ראה 2 גברים שישבו מקדימה, הנהג לכוד, הסתכל מאחור וזיהה עוד אישה, מאחורי כיסא הנהג מעוכה שם, ועוד תינוקת. בהמשך מישהו הגיע מהכפר והוציא את התינוקת ואמר שמצבה לא טוב. הוא חזר לאישה ששכבה על הכביש, בדק לה שוב דופק ונכח שכבר לא היה והתחיל לבצע בה פעולות החייאה עד שהגיע רופא. לשאלת הפרקליט, הוא אישר שבאותו זמן היתה **"ראות טובה, מזג אוויר נאה, תאורת רחוב, פנסים בצומת"** (עמ' 97-98, שורות 30 - 21).

35. בחקירה נגדית הוא נחקר מדוע חלק ממה שהוא מסר בבית המשפט לא נמסר בעת גביית ההודעות בחודש אוגוסט, והשיב שאז ענה על שאלות והשיב בנוסף שהוא עדיין זוכר היטב את האירוע (עמ' 99, שורות 1-3). הוא אישר שוב שלא ידע מאיזה כיוון הגיע הרכב הפרטי (שם, שורות 24-26). יוער שהתרשמתי שעד זה זכר היטב את האירוע ועדותו היתה מהימנה בעיניי.

36. העד רבין נבואני הוא אחיו של העד הקודם ומשרת בשב"ס ומסר סקיצה ת/69, ששורטט על ידו ביום 8.8.16, תצלום של הצומת והמיקום של הרכבים השונים בעת התאונה. לפי דבריו של רבין, הרכב שלהם נסע בנתיב השמאלי של הצומת שהיה לכיוון ממערב למזרח (המיקום סומן בתצלום). הוא אישר את דברי אחיו שפורטו לעיל ודיווח למד"א אודות התאונה. הוא אישר שלא ראה את התרחשות התאונה (עמ' 103, שורה 32, ועמ' 104, שורות 20-22). הוא גם אישר שבזמן התאונה לא ידע באיזה צומת הוא נמצא, כיוון שהוא ישן קודם לכן (שם, שורות 26-28). הוא גם אישר שלפני חקירתו, השוטר הציג לו את הסרטון (עמ' 105, שורה 9-12). בקשר לעד זה, אציין שעדותו היתה מהימנה, אך היא מוגבלת למעין "צילום" תמונת מצב רגעית, כאשר הוא התחיל לקלוט את המתרחש סביבו לכשהרכב בו נסע נעצר בצומת כאשר התעורר באופן פתאומי משינה.

37. העדה ד"ר מרינה טרטקובסקי היא רופאה משנת 1980 שעלתה לישראל ב-1998 ומשנת 2001 עובדת כרופאה בישראל. משנת 2010 היא עובדת בתחום הפסיכיאטריה ומזה שנתים עובדת בשב"ס בתור רופאה נורקולוגית, שמטפלת בהתמכרויות. יש לה הכשרה רפואית בהתמכרויות מהטכניון מטעם משרד הבריאות. היא עובדת מזה שנתים בשב"ס בתור רופאה נורקולוגית בבית מעצר קישון בכלא חרמון.

היא מילאה את ת/64, שהוא דו"ח גיליון טיפולים של שב"ס לגבי הנאשם. היא אישרה שמדובר בגיליון רפואי ממוחשב שהמידע בו מוקלד ע"י רופאים שונים, ששמותיהם מצוינים מול ההערות שהם רושמים. ביום 4.8.16 היא רשמה **"בן 65, נ'5, מתגורר עם משפחה, עובד. שולל מחלות כרוניות, לא מקבל תרופות, שולל עבר פסיכיאטרי ואובדני. מוסר על שימוש בסמים מגיל צעיר, התחיל שימוש בחשיש מגיל 25, משתמש בהרואין, בקריסטל בהסנפה, עבר טיפול גמילה (קטע מושחר), היה נקי כ-5 שנים. חזר לשימוש מאסיבי באופיאטים וקריסטל, לדבריו משתמש כל שעה, לעיתים לוקח תחליפי סם משוק שחור. שימוש האחרון במעצרו. מתלונן על כאבי**

גוף, שלשול, חוסר תאבון, מצב רוח ירוד, נדודי שינה. הכרה מלאה, התמצאות תקינה, משתף פעולה, אפקט מדוכדך. נזלת, דמעת, הזדקרות שיער, אישונים מעט מורחבים, מגיבים לאור. ל"ד 156/77, דופק 67. מומלץ על טיפול סימפטומטי מתופעות גמילה מאופיאטים, שתי בדיקות שתן לגילוי סמים. "

היא תיארה שהנאשם הגיע אליה, במהלך הקליטה למעצר, לאחר הפניה ע"י עובד סוציאלי (עמ' 107-108, שורות 31 - 4). יוער שהסניגור התנגד לחקירה בעניין זה והן למסמך בכל הקשור לגילוי עברו הפלילי של הנאשם. המדינה אישרה שאין היא מעוניינת לאסוף מידע על עבר פלילי, אלא פרטים שהנאשם מסר אודות צריכת סמים בלבד. הרופאה אישרה שאכן הנאשם סיפר לה את הפרטים שנרשמו על ידה (עמ' 109, שורות 16-20). היא גם אישרה שהתופעות הפיזיות שהנאשם גילה ביטאו מצב של "קריז", והיא אישרה שהמצב הפיזי האמור עולה בקנה אחד עם האמירה של הנאשם שסמוך לביצוע העבירה הוא נטל סמים. "כן, זה הסתדר בשימוש עם אופיאטים. הזמנתי שתי בדיקות שתן לגילוי סמים." (עמ' 110, שורות 8-9).

להלן הדברים שסיפרה על הפגישה עם הנאשם:

ש. מדוע בכלל הנאשם הגיע אליך?

ת. בדרך כלל מפנים לבדיקה עובדים סוציאליים אלי במהלך הקליטה למאסר כל אדם נפגש עם עובד סוציאלי שלוקח ממנו כל הפרטים הסוציאליים וגם פרטים על בעיות רפואיות ותמיד שואלים על שימוש בסמים או אלכוהול. אח"כ עובד סוציאלי מסכם האם יש צורך בבדיקה שלי או אין ומפנה אלי. במקרה של דיאב היתה לי הפניה מעו"ס וגם התייחסות של קרימינולוג של היחידה והוא הגיע לבדיקה.

ש. הוא מגיע אליך ב-4.8.16 שזה בעצם יום לאחר שנעצר, הוא נעצר ב- 3 בלילה והגיע אליך ב- 4.

ת. פעם ראשונה הזמנתי אותו לפי הפניה של עו"ס אבל הוא היה בנסיעה באותו יום. בהמשך בחזרתו הביאו אותו לבדיקה כבר עם דיווח שהוא לא מרגיש טוב.

ש. בפגישה את מראיית אותו.

ת. כן.

ש. איזה פעולות שביצעת ביחס לנאשם מרגע שמגיע אליך

ת. הבדיקה הרפואית כוללת שאלות על התלונות של האדם מרגע שהוא הגיע, שאלות על העבר, הכל אנחנו שואלים, עבר בריאותי, עבר פסיכיאטרי גם פרטים סוציאליים אני לוקחת כל האנמנזה של העבר הקשורה לפרטים סוציאליים שלו ובריאותיים מהעבר שלו. אם אדם מדבר על שימוש בסמים או אלכוהול, פה אני מבקש[ת] תמיד לפרט אופן שימוש, תדירות, ואם היו טיפולי גמילה בעבר.

...

ש. מה הוא אמר לך

ת. אני בתור רופאה אני כן שואלת כי אם מדובר במחלה כרונית חשוב לי המסגרת של הטיפול. כל השאלות שאני שואלת כי אני צריכה לאבחן אותו וזה חלק מהאבחון, בשלב הבא אני צריכה לתת טיפול ואני צריכה לתכנן לא רק להקל על מצב היום.

בית המשפט

אני אומר לך לא לספר לי איפה הוא טופל.

ת. אני שאלתי על שימוש בסמים, אמר לי שהוא משתמש בסמים מגיל צעיר, בעבר היה לו טיפול גמילה בשנת 1999, סיים טיפול גמילה ושמר על ניקיון 5 שנים. ואחרי 5 שנים חזר לשימוש. גם הוא סיפר על שימוש מסיבי בסמים מסוג הרואין וקוקאין. שאלתי אותו עד כמה שימוש אינטנסיבי וענה לי שהוא משתמש כל שעה.

ש. הוא התייחס ליום המעצר? יום התאונה? יום שקדם לך? לאיזה תקופה הוא התייחס.

ת. אחרי שאני בודקת אופן שימוש ואינטנסיביות וכמות אני תמיד שואלת כל אדם האם עבירה קשורה לשימוש בסמים, האם היה תחת השפעת סמים בעת העבירה ומתי היה השימוש האחרון, אלו שאלות כלליות שאנו שואלים. התשובה היתה שהוא משתמש אינטנסיבי וגם ביום שביצע את העב[ירה] הוא השתמש בכל שעה, השימוש האחרון היה קרוב למעצר.

ש. איזה בדיקות אתם עושים? בדיקה קלינית מה זה.

ת. בדיקה קלינית זו בדיקה של אדם, בדיקה גופנית לזהות סימני גמילה האם יש לאדם או אין. מצד אחד הוא מתלונן, ואלו תלונות ספציפיות לתופעות גמילה, גם גופני אני יכולה לזהות אותן תופעות גמילה. אנו מדברים על הבדיקה של הנאשם, זו התרשמות שלי כרופאה ממה שאני רואה באדם ובדיקת לחץ דם ודופק אנו עושים, בדיקת אישונים שזה ספציפי לשימוש באופיאטים. ובדיקות שתן לגילוי סמים.

ש. כשאת בודקת בדיקה קלינית - מה האבחנה שלך?

ת. בבדיקה הקלינית ראיתי אצלו תופעות גמילה מאופיאטים. זו משפחה הגורמת לתופעות.

ש. תסבירי.

ת. הוא היה מזיע. היו רעידות קטנות כמו שדומה לצמרמרות, היו דמעות, היתה נזלת, האפקט שלו היה מאוד מדוכדך. אישונים היו רחבים עם תגובה לאור. לחץ דם אצלו היה כבר בעליה. לפי שעות שהוא הגיע אחרי שימוש האחרון מה שהוא מסר - הוא היה קרוב לשיא הקריז, אז כל התסמינים היו בולטים.

ש. זה מסתדר עם האמירה שלו שסמוך לביצוע העבירה הוא לקח סמים.

ת. כן, זה הסתדר עם שימוש באופיאטים. הזמנתי שתי בדיקות שתן לגילוי סמים, בד"כ אם התנאים מאפשרים לנו אנו עושים במקום בדיקה ראשונה."

(עמ' 107-109 בפרוטוקול).

38. בהמשך היא הסבירה את הנוהל לבדיקות שתן במסגרת השב"ס, כי הן נעשות בהמלצת רופא והן מבוצעות ע"י חובש, והסבירה בנוסף את פרטי הזהיו והמעקב הנעשים לגבי הבדיקות (עמ' 110, שורות 11-16). בהמשך היא הסבירה מדוע נערכה לנאשם בדיקה חוזרת ביום 7.8.16, כיוון שבבדיקה הראשונה נמצאה תוצאה חיובית לאופיאטים בשתן וגם לתרופות הרגעה BZD (כאשר צויין שיתכן והתוצאה לגבי ה-BZD נבעה מתרופות שקיבל מאת השב"ס). תוצאות הבדיקה פורטו ב-ת/65, חיובי לגבי אופיאטים (OPT) ו-BZD (עמ' 110, שורות 29-30).

39. בחקירה נגדית אישרה העדה כי הבדיקה אינה כמותית (עמ' 112, שורה 29). היא גם נשאלה שאלות רבות אודות אופן נטילת בדיקות השתן, ואולם לא מצאתי שהתגלה פגם בתהליך (עמ' 114).

לשאלה אם כרופאה היא יכולה לדעת כמה זמן אופיאטים נשארים בשתן, היא השיבה כי עד 3 ימים אם השימוש מאד מאסיבי ויש בעיה ביולוגית בפירוק, אז לפעמים רואים גם לאחר מכן, אך ככלל רואים כ-3 ימים (עמ' 114, שורות 22-23). היא גם אישרה שהנאשם אמר לה שהוא משתמש באופן מאסיבי, מנה בכל שעה (שם, שורות 26-29), והיא אישרה שאין זה מצב נדיר אצל מכורים בהם היא מטפלת במסגרת השב"ס (שם, שורות 29-32).

40. העד ד"ר יורי שפאק עובד בתור רופא נרקולוג בבית סוהר שאטה. בתפקידו כנרקולוג בשב"ס הוא מאתר אנשים המשתמשים בסמים, המכורים להם, ומעניק להם טיפול בהתאם למצבם. הוא ערך את הבדיקה לנאשם הרשומה ב-ת/64 ביום 10.11.16, לפיה הנאשם נבדק (חוות דעתו הינה המסמך האחרון ב-ת/64), שם הוא סיכם שהנאשם סיפר לו שבין הגילאים 31 - 45 הוא השתמש בהרואין או מורפין כל יום ושהוא נקי מזה 14 שנים, אך שבהמשך התברר שהוא ממשיך להשתמש בסמים באופן מזדמן ושללאחר ניסיון גמילה ב-1995, שלאחריה היה נקי 5 שנים, הוא חזר לשימוש מאסיבי באופיאטים וקריסטל בתדירות של שימוש כל שעה, כאשר השימוש האחרון היה במעצר. העד תיאר שהמפגש היה במסגרת מפגש פרטני בחדר רופא, כאשר מטרת המפגש היתה להעריך אם הנאשם זקוק לטיפול נרקולוגי (עמ' 119, ש' 4-3). הוא אישר שחוות דעתו היוותה שילוב בין נתונים שנלקחו מהתיק הרפואי של הנאשם לבין דברים שנאמרו ע"י הנאשם באופן ישיר (שם, שורות 6-11). העד אמר שאכן עלתה סתירה בדברי הנאשם בפניו, כאשר הנאשם טען שהוא נקי מסמים מזה 14 שנים ומצד שני, אמר שמדי פעם משתמש בסמים. בעקבות הסתירה הרופא בדק בתיק, ובין היתר את בדיקות הדם ובדיקות השתן והבדיקה הקלינית של ד"ר טרטקובסקי, וראה שמדובר באדם שאינו נקי מסמים, ואפילו לדבריו השתמש מדי פעם באופיאטים וייתכן בממריצים (שם, ש' 18-23). בהמלצות הוא כתב, "**מכחיש או לא מודע להתמכרותו. ממליץ על טיפול גמילה במסגרת מתאימה.**" הרופא אמר שהתלבט באשר לשאלה אם מדובר בהכחשה או חוסר מודעות (שם, ש' 24-26).

41. כפי שעלה בחקירה הנגדית, העד הביא עימו לעדות את התוצאות המלאות של בדיקות השתן שנערכו לנאשם (ת/65 א', ב', ג'), שכללו בדיקות האימות. הבדיקות מ-8.8.16 הראו תוצאה חיובית בקשר לחומרים או.פי.טי ו-בי.זי.די. ב-ת/65 ב', שמהוות תוצאות אימות לדגימה, מיום 4.8.16. נקבע כי נתגלה מורפין ובסיכום נרשם שיש בכך כדי להצביע על שימוש בהרואין, או מורפין, או אופיום. בתוצאות אימות לדגימה מיום 6.8.16 נתגלה מורפין ונרשם בסיכום שלא ניתן לקבוע מהו האופיאט הנצרך.

42. העד יוני אבשלום מילא את ת/31 שהינו תיעוד שרשרת העברת קובץ וידאו - ניהול בקרת תנועה נתיבי ישראל. הוא אישר שהגיע אליו שוטר וצרב את הדיסק והוא נתן לשוטר את הדיסק (עמ' 124, ש' 1-2). העד אישר שלא נעשה שום שינוי או עריכה של הדיסק (שם, ש' 15). הוא גם אישר שאינו יכול לשנות משהו מתוך המערכת, כאשר הוא מעביר קבצים לתוך דיסק וכי גם אף אחד לא ביקש ממנו לשנות דבר (עמ' 125, ש' 10-13). מובהר שמדובר בצילומים ממצלמה במעגל סגור שצילמו את אזור הצומת בשעות שסביב התאונה. הדיסקים עצמם הוגשו כ-ת/32, על פי החלטה שניתנה בעמ' 127.

43. העדה ענבר לוין היא מנהלת הבקרה בחברת אי.פי.אי והוגש באמצעותה ת/62, שהינו הודעה על תקינות הרמזור בעת תאונה מיום 4.8.16. במסמך היא אישרה ש"**בתאריך ובשעה הנקובים (3.8.16 בשעה 01:00) לא התקבלה או נרשמה תקלה במוקד אי.פי.אי בצומת הנ"ל. לגבי תקינות גלאים ושעון - נבדקים בכל טיפול אחזקה מדי חודש.**" היא אישרה את נכונות המסמך בעדותה (עמ' 130, ש' 31). היא אישרה לגבי הנתונים שביחס אליהם נרשם "לא נבדק" כי הבקשה לגבי תקינות המתקנים בצומת היתה ביחס לשעה ותאריך מסוים ושאלין החברה

יכולה להוכיח שבאותה שעה הרמזורים היו תקינים, אלא אם המוקד של דרך צפון מודיע מולם שקיימת תקלה. היא אישרה שפעם בחודש מבוצעת בדיקה של האחזקה ולמעשה משמעות הטופס היא שלגבי תאריך מסוים ושעה מסוימת לא נפתחה תקלה במוקד ו"אם לא מדווח על תקלה זה אומר שהרמזור פועל בצורה תקינה." (עמ' 131, ש' 17-18).

44. העד ד"ר אייל נעלי יוסף הוא פסיכיאטר, שנותן ייעוץ במתקן הקישון פעם בשבועיים. הוא פגש את הנאשם בעת מעצרו. הוא גם מילא חלק מדו"ח ת/64 (במועד 16.8.16) שם הוא סיכם ביקור ע"י כך שבין היתר הוא ציין שבעבר הנאשם מסר שהוא השתמש בסמים ושהוא נקי כ-5 שנים, אך חזר לשימוש מאסיבי באופיאטים וקריסטל "לדבריו משתמש כל שעה, לעיתים לוקח תחליפי סם משוק שחור..." בעדות הוא אישר שהנאשם סיפר לו, בעת המפגש ביניהם, את קורותיו ועל השימוש בסמים ושרשם עפ"י השיחה עימו (עמ' 146, ש' 7-13).

45. רס"ר אברהם כהן הוא חובש בבית המעצר קישון שמילא את טופס ת/67 - "רשימת אסירים וממצאי בדיקות שתן לגילוי שימוש בסמים" ביום 6.8.16. הוא הסביר שביום הגעת העצור שלגביו קיים חשד לשימוש בסמים, מבקשת ד"ר טרטקובסקי לקחת שתי בדיקות שתן, ביום הגעת העצור ובדיקה נוספת לאחר 24 שעות. הוא אישר שהוא לקח את הבדיקה השנייה בקשר לנאשם (עמ' 138 לפרוטוקול). הוא אישר שמשמעות חתימת הנאשם על טופס הבדיקה הינה על מנת לוודא את זהותו (עמ' 138, ש' 4-6). באשר לטענת הנאשם שלא נתן שתן לבדיקה, אמר החובש שאין הדבר נכון ואף אישר שהוא זכר את הנאשם באופן ספציפי ואת הבדיקה לפי הטפסים (עמ' 139, ש' 4-11).

46. העד פאיז אסד הוא חובש נוסף בבית המעצר קישון והוא העיד לגבי ת/66 - טופס "רשימת אסירים וממצאי בדיקות שתן לגילוי שימוש בסמים" מיום 4.8.16. הוא אישר שהנאשם נתן בדיקת שתן שנלקחה על ידו בתאריך זה ושהנאשם חתם אישור לבדיקה (עמ' 142 לפרוטוקול).

47. הוגשה בהסכמה ת/49 - עדותו של הנוסע סעיד נעים (שישב ליד הנהג ברכב שנפגע). מהודעתו עלה כי הם חזרו מחתונה בנצרת, כאשר התינוקות ק.נ. ז"ל ישבה בסל קל באמצע הרכב מאחורה, ומימינה ישבה אולגה ז"ל ומשמאלה ישבה אנג'ליק ז"ל. העד לא זכר את פרטי התאונה, ורק מסר שהוא לא הבחין במשאית לפני הפגיעה בהם.

48. בנוסף הוגשו הודעות פטירה של המנוחות, ת/50, ת/51 ו-ת/52 - סיכום פטירה ודו"ח ניתוח ודו"ח מד"א - ת/57-ת/59 ותיקים רפואיים של הנוסע והנהג - ת/53 עד ת/56. הוגש ת/60 - תיק הרכב של המשאית, ממנו עולה כי מדובר ברכב חדש, ו-ת/61 זיהוי שלושת המנוחות ככאלה שנהרגו בתאונת דרכים.

49. עדות הנאשם - הנאשם אישר שהוא נחקר 4 פעמים: 3.8.16, 4.8.16, 10.8.16 ו- 25.12.16 וטען שבעדותו הראשונה סיפר את האמת (עמ' 156, ש' 11-12). ביחס ל-ת/25 שנגבה ביום 10.8.16, שם הנאשם אמר את הדברים הבאים, בין היתר:

ש: "האם יכול להיות שעברת באדום?"

ת: עברתי באדום.

ש: למה מסרת בהתחלה שלא עברת באדום, עברת בירוק?

ת: אמרתי עד שראיתי את הסרטון, אז האמנתי שעברתי באדום. "

(שורות 44-47 ל-ת/25).

ובהמשך:

ש: "בבדיקה הראשונית של הדם נמצאו שרידי סמים מה יש לך להגיד על כך? יכול להיות שהשתמשת בזמן האחרון בסמים?

ת: היה לי נגיעה בסמים יום לפני התאונה אני לא יודע מה סוג החומר קוקאין אני השתמשתי בעצמי היתה מעידה חד פעמית. "

(ש' 59-62).

ש: ... למה נהגת אחרי שהשתמשת בסמים?

ת: לא היתה לי ברירה.

ש: האם יש לך מה להוסיף על כל מה שנאמר?

ת: אני מצטער על מה שקרה אני מקווה ללמוד לקח לכל החיים שלי ולא לחזור על זה.

(ת/25, ש', 73-76 להודעה).

50. בחקירתו הראשית הוא סיפר כי:

"בחקירה השלישית החוקר עצמו בשם ג'יהאד זרק את התיק הצידה ואמר לי התיק סגור עליך ובוא נגמור עם זה, יש לנו בדיקת שתן, יש לנו מעבדה הכי טובה בארץ שהגיעה אלינו, בוא תסגור את התיק ותלך הביתה. הביאו לי קפה, שתיתי קפה, לא יודע מה קרה שם, התנהלה שיחה ביני לבינו ואח"כ התחיל לכתוב ולצלם. עם זה, אני לא יודע איך השתנו דברים שם. למה? כי הוא הכניס לי לראש שאני עומד להשתחרר ומי לא רוצה להשתחרר? זה מה שקרה. " (עמ' 156, ש' 14-18).

ביחס ל-ת/26 חקירתו מיום 25.12.16, אמר הנאשם שהחוקר ווהבי אמר לו דברים אחרים שלא כתובים, בין היתר, כי הגיעו למשטרה תוצאות הימצאות סמים בדמו וכי התיק "תפור עליו". הנאשם טען כי "אמרתי לו אין דבר כזה. אני אדם שלא משתמש בסמים ולא מתקרב לסמים. אני הרבה זמן לא משתמש בסמים." (עמ', 156, שורות 19-23). הנאשם הכחיש שאמר דבר כלשהו לרופאה בקשר לסמים:

"ביני לבין הרופאה לא התנהל[ה] שום שיחה. היתה שיחה קטנה של אולי חצי דקה שהיא שאלה אותי על מצבי הבריאותי, אמרתי בסדר. היא שאלה אם אני משתמש בסמים ואמרתי לה לא. אני סך הכל ביקשתי ממנה כדור שינה מהטראומה של התאונה עצמה. שום שיחה לא התנהלה ביני לבין ד"ר מרין." (עמ' 156, ש' 25-28).

בהמשך בחקירתו הנגדית טען הנאשם שהתייעץ עם עו"ד בנוגע לכל החקירות, למעט החקירה מיום 10.8.16, כיוון שאמרו לו שאין צורך והכל "סגור" (עמ' 157, ש' 12-16). הנאשם גם טען שהחוקר ווהבי אמר לו שאם יודה הוא יוכל להשתחרר ולחזור לביתו (עמ' 157, ש' 19-20). הנאשם אישר שהוא עובר בצומת פרדיס פעמים רבות, יום-יום "אולי

פעמיים ביום" (עמ' 157, ש' 31-32). הוא אישר שכאשר נוסעים מדרום לצפון, מדובר בכביש ישר וניתן לראות את הרמזורים כמה מאות מטרים לפני ההגעה לצומת (עמ' 158, ש' 8-11).

לכשנשאל:

ש: "היית מגדיר את עצמך נהג זהיר?"

ת: לא יודע. אנשים קראו לי אתה אומן הנהגים. אני כמעט הכי טוב בנהגים.

ש: מומחה ממש.

ת: כן.

ש: אז אתה מקפיד למלא אחרי חוקי התנועות?

ת: בדיוק. אפילו עם 90 עבירות זה עבירות קלות."

(עמ' 158, ש' 15-20).

הוא נשאל לגבי הרמזור בעת כניסתו לצומת והשיב:

ש. "בצומת פרדיס, כיוון נסיעה ישר יש שני נתיבים.

ת. נכון.

ש. באיזה נתיב אתה נסעת.

ת. בנתיב שלי, הימיני. במסלול שלי, מבין אלה שממשיכים ישר.

ש. אני מציג לך את ת/32 נומרטור 06:35 - הסרט שראית מספר פעמים. אנחנו עכשיו

ב-06:45, זה הרמזור שממשיך ישר. מה הצבע שלו.

ת. אדום.

ש. רואים משאית מגיעה. האם זו המשאית שלך.

ת. כן.

ש. מה צבע הרמזור.

ת. ירוק. אתה לא רואה?"

(עמ' 159, ש' 5-15).

51. כאשר הוצג לו הסרט פעם נוספת עם חילופי צבע הרמזורים, הוא אמר **"עזוב אותי מהסרט. הסרט לא מעניין אותי אפשר לשחק עם הסרט הזה איך שרוצים."** (עמ' 160, ש' 2).

ובהמשך :

ש. "האור האדום דולק מעל 20 שניות מרגע שהתחלף לאדום ועד שאתה חוצה את הצומת

באדום ופוגע ברכב המרצדס בו נסעו המנוחות. מה אתה אומר?

ת. עם כל הכאב שאני חש גם כמו המשפחה שאיבדה את יקיריה, אני אומר לך שנכנסתי לצומת בירוק, ואני חוזר על זה. לא חיפשתי להיכנס באנשים האלה. מכל ליבי אני מדבר, אני לא יושן לילות. (הנאשם בוכה).

ש. אתה יכול לקחת אחריות על מה שעשית.

אני אומר לך שרואים אותך בסרט עובר באור אדום שדלק מעל 20 שניות.

ת. אני חוזר על שלי ואני נכנסתי לצומת בירוק. מה שקרה באמצע הצומת, אני לא יודע. אנשים נכנסו. אני לא יודע איך.
(עמ' 161, ש' 3-11).

52. הנאשם הודה שאין הוא מכיר את נהג המשאית שנסע מאחוריו ואמר שאין לו סכסוך איתו (עמ' 161, ש' 32-33). לכשהוא התבקש להסביר מדוע אותו אדם יעיד עדות שקר, אמר "תשמע, אני אגיד לך משהו, כשנופלת הפרה, נופלים עליה הרבה סכינים. בן אדם סתם רוצה לזרוק מילים ולהביא את עצמו כאילו מביא משהו למשפט הזה, לך תדע מי זרק לו מילים מהצד." (עמ' 162, ש' 4-6). הנאשם זכר שלקחו ממנו דם אחרי התאונה (עמ' 162, ש' 32, עמ' 163, ש' 1). הוא גם טען שלא הסכים לנטילת בדיקת הדם ממנו ושלמעשה הבדיקה נלקחה בכוח (עמ' 163, ש' 2-8). בנוסף, הוא הכחיש שבחקירתו הראשונה הוא אמר שנתן את הבדיקה מרצונו החופשי (עמ' 163, ש' 23-27). לטענתו, נתנו לו כדורים שהיה במעצר במתקן הקישון ורק אחרי זה באו ולקחו ממנו דם (עמ' 164, ש' 21-26).

53. באשר לשימוש בסמים הוא טען: "אני אומר שאני באותו יום, באותו זמן, הרבה זמן כבר שלא השתמשתי בסמים ולא התקרבותי לסמים." (עמ' 165, ש' 5-6).

54. הוא נשאל לגבי פגישותיו עם הרופאים בעת מעצרו, והודאתו בפניהם שהוא משתמש בסמים קשים וטען שלא היו דברים מעולם:

ש. "ד"ר טרטקובסקי וגם רופאים אחרים מסרו שאתה הודית בפניהם שאתה משתמש בסמים קשים ושבים התאונה השתמשת גם בסמים, הרבה פעמים וסמוך לפני התאונה.

ת. לא היה ולא נברא.

ש. לא אמרת להם את זה?

ת. לא היה ולא נברא."

(עמ' 165, ש' 21-26).

הוא טען שד"ר טרטקובסקי שקרנית ושלא ישב איתה אפילו חצי דקה (שם, ש' 29-31). הוא טען שהרופאים שיקרו כדי לתפור לו תיק (עמ' 157, ש' 5). לטענתו, הוא אינו משתמש בסמים והשתמש בסמים רק מלפני כ- 20 שנה (עמ' 167, ש' 6-9). הוא גם טען שבדיקות השתן זויפו ושהוא נתן בסך הכל בדיקה אחת בלבד (עמ' 168, ש' 10-14).

בהמשך הוא חזר והכחיש נטילת סמים:

ש. "ואתה לא לוקח סמים ולא כלום.

ת. שום דבר.

ש. וכל התוצאות שמראות שיש לך סמים בדם או בשתן, הכל מזויף.

ת. אנשים יכולים לזייף.

ש. הם זייפו? לא לקחת שום דבר?

ת. הם זייפו. "

(עמ' 168, ש' 19-24).

בהמשך הוא העלה גרסה חדשה, לפיה:

ש. "איך אחרי שאמרת לנו שראית את כל הצומת מרחוק, אפשר לראות את הרמזורים, שדה הראייה פתוח (וזה גם על פי דו"ח הבוחן) איך אתה עדיין אומר שעברת בירוק?

ת. כשאתה יורד ירידה, אתה רואה רמזור ירוק לפניך ואתה ממשיך עם זה, איך שאתה מגיע המשאית אצלי היה מכסה שהשמייה יורד. זה הסתיר לי את הרמזור בהמשך. בגלל זה המשכתי. גם הטנדר שלהם נכנס לי מצד שמאל, זה לקח לי את תשומת הלב. איך שהסתכלתי קדימה, חלאס, קרה מה שקרה."

(עמ' 169, ש' 5-10).

הוא המשיך וטען שלא היה מסומם ועייף אלא היה עירני (שם, ש' 19-22).

55. באשר לחקירה השלישית בה הודה לכאורה בשימוש בסמים, הוא טען שהוא שיקר וטען שהובטח לו שילך הביתה (עמ' 170, ש' 1-5). יחד עם זאת, הוא הודה שאמר את הדברים באותה חקירה (שם, ש' 6-7).

56. בסיום החקירה הנגדית הוא סיכם את עמדתו: "עם כל הכאב שאיבדתי את הנשים האלה, עם הכל הלב, גם כואב לי כמו שכואב למשפחה עצמה אבל לא הייתי מסומם. אפילו לא חשבתי על סמים באותו זמן, וגם לפני לא לקחתי סמים. עברתי בירוק." (עמ' 174 ש' 3-5 לפרוטוקול).

57. פרופ' יורם פינקלשטיין, מומחה לנזירולוגיה וטוקסיקולוגיה (חוות דעתו הוגשה כ-3/נ) העיד מטעם הנאשם. חוות דעתו עסקה במידת ההשפעה של החומרים שנמצאו בדמו של הנאשם ועל כישורי נהיגה ברכב והאם בשעת התאונה הנאשם היה נתון להשפעה פסיכואקטיבית של חומרים אלה. המומחה סקר הן את עדויות ביחס למצבו של הנאשם והן את המסמכים הרפואיים והבדיקות המעבדתיות. הוא הזכיר שסם ההרואין הינו סם אופיאודי חצי סינטטי שסונתז ממורפין. לדבריו ההרואין עצמו איננו פעיל כסם אלא כחומר מוצא תרופתי או קדם תרופה למורפין, הסם הפעיל. בהגיעו למוח הוא מתפרק למטבולית הפעיל אמ.א.י. 6 ולמטבולית בלתי פעיל אמ.א.י. 3. בהמשך הפירוק נוצר מורפין, הסם הפעיל. למורפין תוצאות השפעות גופניות ונפשיות. לדבריו זמן מחצית החיים של הרואין בדם הוא

קצר מאד, 2-5 דקות ועל כן הוא אינו מאותר בדם בדרך כלל. זמן מחצית החיים של תוצר הפירוק אמ.איי.אם 6 בדם קצר אף הוא, 6-25 דקות. זמן מחצית החיים של מורפין בדם הוא 2-3 שעות והשפעתו נמשכת 4-6 שעות. משום כך טען המומחה שבוחנים את מידת השפעתו של הרואין על גוף האדם יש לבחון את ריכוז המורפין בדמו הנמצא במתאם עם ריכוז המורפין במוחו. ניתן שקיים ידע רב בנוגע להשפעת מורפין שכן מדובר בתרופה נפוצה ביותר.

58. המומחה טען שקיימת חשיבות מרובה למינון כיוון שהמינון קובע את הרעילות: Sola dosis facit venenum (המינון קובע את הרעילות). המומחה טען ששאלה מרכזית בעניין היא מתי צרך הנאשם את הסם. צוין שמהנאשם נלקחה דגימת דם יחידה כשעה וחצי לאחר התאונה ולכן ידוע מהו ריכוז התרופה בדם בנקודת זמן יחידה ללא שום נקודה אחת נוספת, כאשר קיומן של שתי נקודות ודאיות הינו תנאי הכרחי לסרטוט השיפוע - קצב הפירוק בכל עקומת ריכוז. צוין שלא נלקחה דגימת שתן שהיתה מסייעת בניתוח הנתונים. צוין שריכוז ה-MAM שאותר בבדיקה האיכותית, לא נמדד כמותית, שכן כפי שצינה המומחית ד"ר שלמך, ערכו העיקרי של הממצא הוא בעצם מאיתורו כהוכחה לכך שמקור המורפין היא בצריכת הרואין ולא בטיפול רפואי תרופתי. נטען שיתכן וידיעת ריכוזו של ה-MAM 6 - יכולה היתה לסייע בחקר האמת וניסיון להעריך את זמן הנטילה המשווער ולדחות או לאמת את גירסת הנאשם. צוין שבדין הבריטי נקבע ערך סף לריכוזו בדם של ה-MAM 6 בשיעור של 5 ננוגרם/מיליליטר, שהוא סף נמוך אבל מחייבת מדידה כמותית. צוין שהריכוז הנמצא אצל הנאשם היה קצת יותר נמוך מהסף הכמותי של 1 ננוגרם/מיליליטר ולכן המעבדה מסרה ממצאים איכותיים בלבד. נטען שבפועל נמדד בדמו של הנאשם ריכוז של 0.3 ננוגרם/מיליליטר ונטען שריכוז זה מביע ריכוז זעום של ה-MAM 6 בדמו של הנאשם, שהוא נמוך משמעותית מהסף של 5 ננוגרם/מיליליטר, שנקבע בבריטניה במסגרת מדיניות אפס סובלנות. לדעת המומחה "הריכוז הזעום של תוצר הפירוק שנותר בדם יכול בהחלט להצביע על פער זמנים משמעותי בין צריכת הסם לבין רגעי התאונה ונטילת הדם - פער זמנים שבמהלכו פגה ההשפעה".

59. המומחה התייחס בהמשך לנוכחות בי.ז.די בדם, שלא נמדדו כמותית בהיעדר כמות מספקת של דם. המומחה טען שסביר מאד להניח שהנאשם נטלת תרופה מקבוצת ה-בי.ז.די יחד עם ההרואין וייתכן שאילו נמדד ריכוז התרופה בדם, ניתן היה להצליב מידע זה עם מידע אודות הנטילה של ההרואין. המומחה טען כי "**לנוכח חסרונה של פרטים עובדתיים כה רבים ומשום שהנעלמים רבים מכדי להשיב על השאלה המרכזית בדבר ההשפעה ובדבר פער הזמנים בין צריכת הסם לבין התאונה: אין לפנינו מקור עובדתי בלתי תלוי היכול לאשר או לסתור את הנאמר בהודעתו השלישית של הנאשם במשטרה מיום 10.8.16, לפיו צרך סם בפער זמנים מהנהיגה. לא ניתן להציג גרסה מקצועית מבוססת אשר מפריכה את דבריו, משום שלא ניתן לסתור או לאשר את דבריו על פי הנתונים המעבדתיים הקיימים. אותם הדברים אמורים גם בנוגע למועד נטילתה של התרופה החוקית.**" המומחה טען שמשתמע מהערכים הזיהומיים של ריכוז ה-MAM 6 וריכוז המורפין כאחד כי מועד השימוש בסם היה מרוחק מדי ופער הזמנים גדול מדי. הוא הוסיף לכך שלא ידוע את מינון ההרואין שצרך הנאשם ומה מידת סבילותו להשפעת הסם. המומחה המשיך ותיאר שערך סף לריכוז מורפין בדם בעת נהיגה נקבע בחוק במדינות רבות כערך הרתעתי הקרוב לסף גילוי המעבדתי והנמוך הרבה מערכי השפעתו הפיזיולוגית של המורפין, אך שבבריטניה נעשתה דיפרנסציה בין ערך הסף החוקי ההרתעתי שנקבע לריכוזו של הדם של ה-MAM6 לבין ערך הסף החוקי שנקבע למורפין על פי השפעתו התרופתית. תואר שערך זה עומד בבריטניה על 80 ננוגרם לליטר שהוא גבוה בהרבה מריכוזו של הדם של הנאשם, שהיה 50 ננוגרם לליטר.

60. ביחס לעדויות השוטרים בנוגע להתנהגותו של הנאשם מיד אחרי התאונה, נטען שזו אינה מוסברת בהכרח

ע"י השפעת סם, אלא יכול להיות כרוך בגורם נפשי אחר, כגון: הלם מעצם התאונה.

61. מסקנת המומחה היתה כי: "הנחת התביעה, לפיה היה הנאשם נתון להשפעתו הפרמקולוגית של הסם הרואין (ולמעשה של מורפין) בעת התאונה, מוטלת בספק. כך עולה ממכלול הנתונים המתועדים. וביתר שאת, לנוכח היעדרם של נתונים מעבדתיים רלוונטיים. חסרונם של הנתונים שלא נבדקו פוגם משמעותית ביכולת לאמוד את מידת ההשפעה של הסם על הרגע בתאונה, ככל שהיתה לו השפעה. התנהגותו של הנהג מיד לאחר התאונה יכולה היתה להיות מוסברת ע"י גורמים אחרים... הנתונים שהוצגו אינם מספיקים כדי לסתור את טענת ההגנה אודות פער זמנים בין צריכת הסם לבין התאונה, פער זמנים שבמהלכו דעכה השפעת הזמן, המוגבלת בזמן. נתונים אלה אינם מאפשרים לקבוע מעבר לכל ספק סביר שנהיגתו של הנאשם היתה עדין נתונה בהשפעת סם בעת התאונה הנדונה."

62. בחקירתו הנגדית, המומחה טען שאורך פעולת ההרואין קצר יותר מאורך פעולת המורפין ש"כלומר השפעתו (של ההרואין) מצומצמת ואורך חייו קצרה. משמעות ההרואין הוא שהוא עובר הרבה יותר טוב את מחסום המוח ובסופו של דבר הוא הופך למורפין שהוא החומר הפעיל... כשמורפין נלקח באופן ישיר לוקח לו הרבה זמן לעבור את המחסום והמוח, וכשמדובר בהרואין הפעולה היא הרבה יותר קצרה, דהיינו, פחות מ-4 עד 6 שעות והיא אינטנסיבית יותר..." (עמ' 178, ש' 28-29). הוא גם הסכים שנטילת אופיאטים, זמן קצר לפני תחילת נהיגה, תשפיע באופן משמעותי על רמת הנהיגה תוך זמן קצר (עמ' 179, ש' 12-14).

המומחה העיד כי:

ש. "רשמת בחוות דעתך בעמ' 5 פסקה 2 שזמן מחצית החיים של תוצר פירוק MAM-6 הוא 6 - 25 דקות. נכון.

ת. כך כתבתי.

ש. וזה התוצר שנמצא בבדיקת הדם.

ת. כן. התוצר הבלתי פעיל שנמצא בבדיקת הסם. כלומר הוא סמן ואינו חומר פעיל.

ש. כמה זמן, לפי החישוב שעשית כמה זמן אנו נמצא את ה MAM-6 אחרי נטילת הירואין, בבדיקת דם ?

ת. ד"ר שלמאך ציינה בעדותה שהרמה הוא 0.3 מיקרוגרם ליטר ואז אם רוצים לעשות חמש פעמים פי חצי אז תעשה מכאן. התשובה שלי חישובית. יש לנו נתון 0.3, אני עובד ברוורס, 0.3 - 0.6 - 1.2 - 2.4 - 4.8. זאת אומרת, שאם אנו מדברים על חומר מוצא ורמתו - 4.8, זה פחות מהסך שנקבע באנגליה כסף של אפס סובלנות ונוכחות של MAM בדם.

ש. שאלתי שאלה אחרת, לגבי חישוב כללי, נוכח אורח מחצית החיים של MAM בדם. כמה זמן לפני נטילת סם מסוג הירואין, אם אדם נטל סם מסוג הירואין, כמה זמן לאחר מכן, אנו כבר לא נראה בדם סמים של MAM-6.

ת. שוב, צריך לקחת ראשית את ההירואין של חומר המוצא, שזמן מחצית החיים שלו זה 2-5 דקות, כבסיס ואת ה 6-25 נכפיל כל אחד מהם ב 5. כלומר נגיע ל 30-125 דקות. בנוסף על אותם 2-5 דקות שאמרנו.

ש. כלומר בערך 35 עד 130 פלוס מינוס.

ת. זה סדר הגודל. "

(עמ' 180, ש' 13-31).

63. המומחה המשיך לעמוד על עמדתו שבהיעדר נתון נוסף לא ניתן לבנות עקומה שעל פיה ניתן לדעת מתי צרך הנאשם את הסם, כיוון שיש נקודה בודדת של בדיקה ולא ידועה הכמות שנצרכה (עמ' 182, ש' 2-6). המומחה הסכים שהשאלה היא אינה אם הנאשם נטל סמים, אלא מתי (עמ' 183, ש' 5-6).

64. המומחה אישר שעפ"י ידיעתו הוא לא ידע אם נלקחה דגימת שתן מהנאשם או אם לאו (עמ' 183, ש' 28-29). המומחה הודה שלא נחשף לחומר רפואי שנערך ע"י הרופאים, אייל נעלי יוסף, אורי שפק או ד"ר טרטקובסקי וכן את שני החובשים שטיפלו בנאשם. כמו כן, הוא הודה שלא היה מודע לקיום בדיקות שתן שנערכו לנאשם (עמ' 189, ש' 26-29). הוצג בפניו ת/64 - דו"ח גליון הטיפולים של הנאשם בשב"ס והוא הודה שלא ראה אותו קודם, כך גם לגבי ת/65 א', ב', ג' ו-ת/66 ו-ת/67 הקשורים לנטילת בדיקות שתן (עמ' 190, ש' 19-27). המומחה נשאל אם עדויות של מומחים רפואיים וביצוע בדיקות שתן היו יכולים להתיר את הספק באשר לכך שהנאשם נטל סמים זמן קצר לפני התאונה:

"ש. ...תסכים איתי שכל שיקבע שעדויות הרופאים מהימנות על ידי בית המשפט ודבריהם אמת לאמיתה (הנאשם הכחיש שהוא דיבר איתם על הנושא הזה, הוא מסר שהוא ישב כמה דקות, נתנו לו כדור והוא הלך). ככל שהדברים הללו יקבעו כמהימנים בבית המשפט לשם אמת לאמיתה תסכים איתי שיש בכך, באופן עצמאי, אני מדבר רק על הבדיקות הרפואיות, שיש בכך כדי לקבוע שהנאשם נטל סמים זמן קצר לפני התאונה. "

ת. לפי מה ששמעו הרופאים מפי הנאשם, זה יתיר את הספקות."

(עמ' 191, ש' 9-24).

בהמשך עיין המומחה על הדוכן בבדיקות השתן וטען שהן פחות משמעותיות כיון שהן אינן כמותיות, אלא איכותיות (שם, ש' 30).

בחקירת המשך הוא נשאל:

"ש. מצאנו שרידי MAM בערך שלוש שעות לאחר הנטילה. זה מסתדר לך עם נטילת סמים בשעה 23:30 לערך?

ת. 23:30 או 23:15, כן.

ש. זה היה מסתדר לך עם נטילת סם 14, 20 שעות קודם לכן?

ת. באופן עקרוני לא. אנו מדברים על סבירויות. "

(עמ' 201, ש' 11-15)

בהמשך הוא הוסיף בקשר ל-בי.ז.די את הדברים הבאים:

"מדובר בקבוצת תרופות הרגעה. זה המכנה המשותף שלהן, שהוואליום היא התרופה הנפוצה והבולטת שלהן ואם אדם נוטל אותה לבדה זה לצורך הרגעה. מעבר לכך יש לה שימושים רפואיים בידי מרדימים או רופאים אחרים. כאשר אנשים נוטלים בקביעות סמים, הם נוטלים משהו מהקבוצה הבי.ז.די. אם זה נמצא ביחד עם עדות לנטילת הירואין, סביר להניח שזה ניתן יחד מתוך כוונה לשפר ולהאריך את פעולת ההירואין. מה שאמרתי זה מתוך ידע מקובל. ברור שהוא נטל בי.ז.די."

(עמ' 203, ש' 25-20).

עמדת המאשימה בסיכומיה:

65. המאשימה סקרה את עדויות התביעה והסתמכה, בין היתר, על התיעוד המלא של מצלמות הבקרה המותקנות בצומת פרדיס, עדויות של העדים המומחים, ועל עדויות העדים הישירים, הן למצב הצומת והן לעניין הימצאות הסמים בגופו של הנאשם. נטען שמסכת הראיות הכוללת מביאה בהכרח למסקנה בלעדית שהנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום מעל לכל ספק סביר. בין היתר, טענה המדינה שיש לקבל את שרשרת הראיות בנוגע להעברת המבחנות הדם כתקינה ובנוסף לייחס משקל הולם לתעודת עובד הציבור שהוגשה בנוגע לפעולות שנעשו במעבדה ביחס לבדיקת הדם.

66. המאשימה ביקשה שלא לתת שום אמון בעדות הנאשם שטען שלא נגע בסמים ושעבר בירוק ושהסרטון זויף. נטען שעמדתו חסרת כל בסיס במציאות, הזויה וחסרת כל הגיון. נטען שהנאשם אינו נהג רגיל אלא נהג משאית שדורשת תפעול מורכב כדי לנהוג בה וגם לעצור אותה. אוזכר שמדובר ברכב השוקל 15 טון. נטען שהנאשם אישר בבית המשפט שהוא לא היה עירני. נטען שהראיות משתלבות לתוך תמונה מפלילה של הנאשם כאשר הנטל עובר עליו, שציע הסבר חלופי ויספק הסבר תמים שישיט את הבסיס מתחת לטענה המפלילה נגדו. נטען שהנאשם קידם אף תרחישים דמיוניים וקונספירטיביים שלא היה להם שום אחיזה במציאות.

67. באשר למומחה ההגנה נטען שהחוק בישראל קובע שנוצרת חזקה ביחס לאדם שנמצאים בגופו סמים לפיה הוא נוהג תחת השפעת סמים ועל הנאשם מוטל נטל כבד להוכיח שלא הושפע. נטען שחוות דעתו של המומחה לא הניחה בסיס להנחה כאמור. נטען שלב ליבה של חוות הדעת, לפיה הנתונים אינם מספיקים כדי לסתור את טענת ההגנה אודות פער זמנים בין צריכת הסם לבין התאונה שבמהלכה דעכה השפעת הסם, לא בוססה. נטען בין היתר, שהמומחה לא ידע שקיימות בדיקות שתן לגבי הנאשם ונטען שהמומחה הודה שבדיקות כאמור היו מסייעות ביחס לקביעת השימוש בסמים. נטען שהמצגים שהוצגו ע"י המומחה ביחס למצב המשפטי בבריטניה אינם רלוונטיים לעניין שבנדון. נטען עוד שהמומחה עמד על כך ש-80 ננוגרם למיליליטר כערך סף, לעומת 50 ננוגרם למיליליטר שנמצאו בדמו של הנאשם אינם רלוונטיים כיוון שהכמות שהיתה בשעת התאונה היתה ממילא גבוהה הרבה יותר וזאת עוד טרם נלקחה בחשבון ה-בנזואדורפינים. נטען שהמומחה מטעם ההגנה הודה שבזמן התאונה רמת הסמים בדמו של הנאשם היתה צריכה להיות כ-75 ננוגרם למיליליטר ונטען שמדובר בחישוב מקל ביותר שניתן לעשות לטובת הנאשם. כמו כן, נטען שהמומחה הסכים שגם במדינות בהן קיימת סובלנות לשימוש בסמים, אין כל סבלנות לנהיגה לאחר נטילת סמים. בסופו של עניין נטען שהדין במדינות אחרות אינו רלוונטי ונטען שטענה מעין זו מעולם לא התקבלה בערכאה שיפוטית ישראלית. המדינה ביקשה שייקבע שהנאשם צרך הרואין בסמוך לנהיגתו, והיה תחת השפעתו. נטען שיש לקבוע שמי

שנוהג תחת השפעת הרואין מהווה סיכון אדיר למשתמשים בדרכים וביתר שאת כאשר הם נוהגים במשאית במשקל 15 טון.

68. נטען שהתאונה, מותן של המנוחות ונזקי הגוף והרכוש שנגרמו בשל מעשיו של הנאשם, התבטאו בכך שנהג שבגופו סם מסוכן מסוג הרואין, נהג את הרכב כאשר הוא תחת השפעת הרואין, כשהוא עייף, לא עצר את רכבו חרף כך וחצה את הצומת באור אדום בכיוון נסיעתו, לאחר שחלפו כ-21 שניות מרגע שהאור הפך לאדום, ונהג ברכב ללא תשומת לב לנעשה בדרך לכיוון נסיעתו. נטען שהמושג נהיגה בשיכרות, כאמור בסעיף 62 (3) לפקודת התעבורה, כולל איסור מוחלט על שימוש בסמים מסוכנים בכל כמות שהיא ומקים חזקה נגד הנהג שהוא נתון תחת השפעת הסמים ומהווה משוכה גבוהה, כמעט בלתי ניתנת לסתירה. נטען שהנאשם לא הביא ראיות שיוכלו לשכנע ולו במעט שהחזקה נסתרה. נטען שבמקרה דנן לא רק שהיו בגופו של הנאשם סמים, אלא גם שנהיגתו הושפעה מהם. נטען שבמקרה דנן עולים חיזוקים ממשיים לכך שהנאשם נהג תחת השפעת הסמים - עדות המומחה מטעמו שהסכים עם ההנחה הבסיסית שיש לראות אדם שנטל סמים זמן קצר לפני שעולה על ההגה כמי שנוהג תחת השפעת הסם, אופן נהיגתו הפרועה של הנאשם ומצבו הפיזי וחוסר העירנות של הנאשם מיד לאחר התאונה. בנוסף יש להתחשב באימרתיו לאנשי הרפואה והבדיקות הפיזיולוגיות שנעשו לו.

69. באשר לעבירת ההריגה, נטען שעבירת ההריגה בנהיגה במצב של שיכרות מורכבת מהרכיבים הבאים: נהיגה בכלי רכב כאשר הנוהג תחת השפעת סמים בצורה ובתנאים שיש בהם כדי לסכן אחרים וגרימת מותו של אחר כתוצאה מכך. נטען שהיסוד הנפשי הדורש הינו מודעות בפועל לשני המרכיבים הראשונים של היסוד העובדתי, כאשר כלפי רכיב התוצאה צריכה להתקיים גם פיזיות. נטען שעבירת ההריגה די במודעות ממשית לפגיעה בגופו של אדם ואין נדרשת מודעות לאפשרות ממשית של תוצאה קטלנית. לעניין היסוד העובדתי נטען שעל המאשימה להוכיח כי הנאשם נהג ברכבו בחוסר זהירות תוך סטייה חמורה ברמת זהירות סבירה. נטען שלגבי הנאשם קיים היסוד העובדתי ונטען שהוכחת קיומו של הקשר הסיבתי פשוטה וכי נקבע בפסיקה כי לצורך לקיומו של קשר עובדתי סיבתי, על התביעה להוכיח כי התנהגותו של הנאשם סיבה בלעדית בלעדית אין למות הקורבן. נטען שבמקרה דנן לא יכולה להיות מחלוקת כי מותן של המנוחות נגרם בשל התאונה וכי קיים קשר סיבתי בל ינותק ממעשיו של הנאשם למותן.

70. באשר ליסוד הנפשי של פיזיות הדרוש, נטען שזה יכול להתבטא באדישות או קלות דעת, אך מחייבת קיום מודעות לאפשרות גרימת תוצאה קטלנית. נטען שהמונח פיזיות מתחלק ל-2: אדישות וקלות דעת. כאשר כל אחד מהלכי הנפש מבסס את המצב הנפשי. שניהם מבטאים מצב של מודעות, אך נבדלים זה מזה באשר ליחסו של העבריין כלפי התוצאה. נטען שעל בית המשפט להשתכנע כי הנאשם היה מודע בפועל ביצירת הסיכון שגרם למותו של הקורבן. נטען שנקבע שמי שנוהג בכלי רכב כשהוא תחת השפעת אלכוהול וגורם למותו של אדם מוחזק כמי שהיה מודע לסיכונים הכרוכים בנהיגתו וכפועל יוצא מכך לאפשרות הממשית שיגרם לפגיעה בחיים, תוך שהוא מגלה פיזיות. ביחס לעבירת ההריגה נטען שהמבחן שיש לנקוט במקרה דנן הינו מבחן סובייקטיבי של הלך הנפש שהתקיים אצל הנאשם. נטען שהפיזיות במעשיו של הנאשם, שנהג בצורה מופקרת ופרועה, עולה עד כדי שוויון נפש לגרימת מותן של המנוחות ובנפרד שגרימת התאונה כאשר הנאשם נהג כשהוא תחת השפעת הרואין צריכה להוביל למסקנה שהוא נהג בשוויון נפש בכל הנוגע לתוצאה קטלנית. נטען שבהינתן מצבו של הנאשם, השאלה לא היתה אם תתרחש תאונה קטלנית אלא מתי. נטען שיש לראות את הנאשם כמי שנטל על עצמו ביודעין סיכון של אפשרות ממשית לפגיעה בחייו של אחר תוך גילוי אדישות כלפי התוצאה. נטען ששילוב שני הגורמים מוביל למסקנה שהנאשם נהג בשוויון נפש מוגבר ושיש להרשיעו בהריגת שלושת המנוחות על יסוד נפשי של אדישות.

71. באשר לחציית צומת באור אדום, נטען שיש לקבוע לאור הראיות שהנאשם ביצע עבירה זו וכך גם לגבי עבירה של גרימת חבלה חמורה. המדינה ביקשה להרשיע את הנאשם בכל העבירות שנכללו בכתב האישום.

עמדת הנאשם בסיכומיו:

72. בא כוח הנאשם פתח את סיכומיו בכך שביקש מבית המשפט להתייחס לאישומים המיוחסים לנאשם כמוכחים, חרף תוצאות האירוע בו הוא היה מעורב. נטען כי אין "ללכת אחר להיטות המאשימה להרשיע את הנאשם בכל מחיר". נטען שבית המשפט גילה כבר יד רכה כאשר איפשר את תיקון כתב האישום מספר פעמים במהלך ההליך ואיפשר הגשת מסמכים נוספים שלא היו בחומרי החקירה. נטען שיש לדקדק עם המאשימה ואין ליתן לתוצאות האירוע להשפיע על עצם ההכרעה. נטען שהנאשם כפר באישומים ובטענות שיוחסו לו בכתב האישום, כאשר כפירתו מהותית ועיקרית ומעבירה אל שכם המאשימה את נטל ההוכחה. נטען שהמאשימה אינה יכולה לעשות קיצורי דרך ושעליה להוכיח כל אישום באופן פרטני, הן באשר ליסוד העובדתי והן באשר ליסוד המשפטי. נטען שעקב מחדלים רבים בידי המאשימה ו/או המשטרה, נכשלה המדינה כישלון במשימה זו. הסניגור הבהיר כי "הנאשם מתנגד בתכלית הניגוד 'לשיגיונות' המאשימה בסיכומיה כאילו הוא צריך לזמן עדים או להביא ראיות להוכחת חפותו". הנאשם טען שהמאשימה לא הרימה את נטל ההוכחה ולא הוכיחה את עובדות כתב האישום מעל לכל ספק סביר: נטען שלא הוכחה ביצוע עבירת ההריגה על יסודותיה, לרבות היסוד הנפשי ועל כן יש לזכותו ולו מחמת הספק. לחילופין, נטען שלכל היותר ניתן להאשים את הנאשם בביצוע העבירה בגרימת מוות ברשלנות.

73. הסניגור סקר את מהלך ההליכים, החל מהגשת כתב האישום ופירט, בין היתר, שכתב האישום תוקן במועדים שונים לא פחות משלוש פעמים באופן שצורפו עדי תביעה. הסניגור טען שתיקון כתב האישום נעשה לצורך תיקון פגמים שנפלו במהלך חקירת התיק וכי, הלכה למעשה, נעשה מקצה שיפורים, דבר שהביא לפגיעה ממשית בזכויותיו של הנאשם.

74. נטען שמדובר בנאשם בן 63, אב למשפחה, שעובד כנהג משאית מזה תקופה ארוכה וממושכת וניהל חיים נורמטיביים, שנקלע לסיטואציה שלא מרצונו. נטען שהרשעתו תגרום לו ולבני משפחתו נזקים חמורים.

75. הסניגור ניתח את פרשת התביעה. ביחס לעד רשטיניק, נטען שהעד לא העיד בתור מומחה ולא הוגשה מטעמו חוות דעת. נטען שתשובותיו של העד נשענו על הסרטון. נטען שהעד לא שלל בחקירתו הנגדית אפשרות של אדום משותף לשני הרכבים שהיו מעורבים בתאונה (יוער שהעד לא שלל אור אדום משותף אך שלל אור ירוק משותף לשני הרכבים; עמ' 24, ש' 18-23 לפרוטוקול).

76. ביחס לעד פוליאק, נטען שטכנאי אחר, שלא היה עד, חתם על מסמך ת/2 (עמ' 28, ש' 4-11 לפרוטוקול - סומן בשגגה באותו מקום בפרוטוקול ת/1) (בעניין זה יוער שהעד העיד שחתם הטכנאי שהיה איתו יום לאחר האירוע (שם)). הוא גם הסביר שהטופס אף פעם לא נחתם על ידו, אלא מגיע לטיפולו לאחר מכן והוא אחראי לאישור תקינות הצומת (שם). מתוך חקירתו הראשית עלה ש-ת/2 הוא פנקס כרטיס האחזקה שמוחזק בחברה באחריות העד והוא העד המתאים להעיד עליו.

77. ביחס לעדה לזין נטען שלא היה ברשותה מסמך טיפול עבור חודש אוגוסט 2016 ונטען שהיא נתנה

תשובות בלתי מדויקות. עיון ב-ת/62 מעלה כי לא נפתחה תקלה במוקד באותו זמן והעדה סיפרה שאם לא מדווחת תקלה, זה אומר שהרמזור פעל בצורה תקינה. מתברר שמדובר במעין דיווח שלילי, דהיינו שאם לא נפתחה תלונה, לא אירעה תקלה (עמ' 131, ש' 16-17 לפרוטוקול) (רשום בטופס: בתאריך ושעה נקובים לא התקבלה או נרשמה תקלה במוקד... בצומת הנ"ל) הטופס התייחס לתאריך 3.8.2016 בשעה 01:00.

78. ביחס לעדות של הנהג חלבי נטען שעדותו היתה מודרכת ובלתי מספקת ובלתי מפורטת ונטען שהוא למעשה לא ראה היטב את התרחשות התאונה. איני מקבל טענות אלה ועיקר עדותו פורטה לעיל והותירה רושם מהימן.

79. ביחס לעדים בן לולו ונעים נבואני נטען שלא ראו את התרחשות התאונה ונטען עוד שישנה אפשרות על בסיס עדותו של נבואני שטיפול כושל הביא למותן של המנוחות. יוער כי לא מצאתי על ראיה לביסוס טענה זו.

80. ביחס לעדותו של רבין נבואני נטען שהוא ישן בעת התאונה ולא ראה דבר (יוער כי לא נטען אחרת על ידי המדינה).

81. ביחס לעד ווהבי נטען כי תיאר פגמים רבים שנפלו בתקלה בתיעוד חקירת הנאשם ב-10.8.16 וכי התברר מחקירתו שהוא אינו יודע כלל להפעיל את מערכת הענבל. נטען עוד שהוא לא היה מסוגל לזכור מתי הוצג לנאשם לראשונה הסרטון, שלפי הטענה אחרי הצפייה בו, הוא הודה. הועלו טענות בקשר לעריכת דו"ח הבוחן ת/11, ונטען שלא הסביר את משמעות הסירוב לתת בדיקת דם. נטען שבהודעה שנגבתה מיום 25.12.16 (ת/26) מאת הנאשם, לא נכללה עבירה של נהיגה תחת השפעת סמים ולא היתה התייחסות למה שהובטח כביכול בחקירה מיום 10.8.16. בנוסף נטען שהעד לא שלל את הטענה שרכב הנאשם בלם עובר תאונה.

82. כמו כן, נטען שהעד לא ידע כיצד הגיע ב-ת/9 למסקנה שהנאשם לא נראה שיכור לאחר התאונה ושהעד לא שלל את האפשרות של הפגיעות בנפש כיוון שהמנוחות לא היו חגורות. ביחס להעברת מבחנות הדם נטען שעדותו עמדה בסתירה לעדותו של הבוחן חרדאן ושנותר ספק בעניין זה. ביחס לעד חלבי הועלו טענות בנוגע לאי דיוקים שעלו, לכאורה, מעדותו. ביחס לעד חרדאן הועלו טענות שאני מוצא שעוסקות בעניינים שוליים בלבד. כך גם לגבי העד וייס.

83. ביחס לעד חיים עוז נטען שמ-ת/3 ג' עלה ששרשרת העברת מבחנות הדם פגומה, כי לא נשמרה כיאות, אלא בכיסו של חרדאן והיתה גם מונחת על השולחן ללא השגחה.

84. ביחס לעד יוני אבשלום הועלו טענות שמתייחסות, לטעמי, לעניינים שוליים.

85. ביחס לעדותו של ד"ר שלמך נטען שהיא אישרה שלא ביצעה את בדיקת הסמים בעצמה והועלו טענות בנוגע לתעודת עובד הציבור שהוגשה. כמו כן, אוזכר שהעדה דיברה לכל אורך העדות על כך שמדובר בתוצאה איכותית ולא כמותית, דהיינו שמומחית המאשימה לא היתה יכולה להצביע על כמויות הסמים בדם אלא על המצאותם בלבד.

86. ביחס לעדה שוקיר הועלו טענות ביחס לכך שהסרטון פורסם ברשתות החברתיות לפני שהגיע למשטרה.

87. ביחס לעדותו של ד"ר טרטקובסקי הוער שהיא העידה שעשתה התמחות בפסיכיאטריה, אך לא עשתה

את הבחינות ולא טיפלה בנאשם טיפול גמילה, אלא טיפול סימפטומטי. נטען שכיוון שהעדה העידה שהיא מאמינה למה שהמטופלים מספרים לה, מדובר בבדיקה בלתי מעמיקה ולא רצינית מצידה ונטען שלא ניתן להסתמך על רישומיה. לא מצאתי שיש בטענות אלו כדי להפחית במהימנות עדותה. ביחס לעד ד"ר שפאק נטען שהנאשם אמר לו שהוא נקי מסמים ושדבר זה עומד בסתירה לדברי ד"ר טרטקובסקי, שציינה שהנאשם מכור. ביחס לעד כהן הועלו טענות בקשר לאחזקת בדיקות השתן. גם לגבי העד אסעד הועלו טענות בנוגע לטיפול בבדיקות השתן.

88. נטען שבשתי החקירות של הנאשם הוא התייעץ עם עורך דין, אך משום מה בחקירה השלישית לא עשה כך. נטען ששתי החקירות הראשונות תועדו במלואן, אך החקירה השלישית לא תועדה וניתן כביכול הסבר של תקלה במערכת הענבל, אך נטען מאוחר יותר לחוסר מקום בחדרים, דהיינו סיבה אחרת. נטען שהנאשם נחקר ארוכות בבית המשפט והסביר בדיוק מה אירע בחקירה השלישית אשר גרם לו ליתן הודאת שווא. הנאשם עוד טען שלא התבקש ע"י השוטר ליתן דגימת דם וזו נלקחה ממנו ללא הסכמתו ונטען עוד שהוא ציין שלא בוצעה לו בדיקת מאפיינים.

89. באשר לעדות המומחה פרופ' פינקלשטיין נטען שעלה בצורה ברורה כי לא ניתן לדעת מתי הנאשם צרך את הסם. נטען עוד שחלק ניכר משאלות המומחה שנשאל בחקירה הנגדית התבססו על הנחות ובין היתר שאת מהן היתה שהנאשם נטל סמים 3 שעות לפני התאונה וכי לא ניתן לבסס הרשעה על הנחה כאמור שאינה אלא השערה גרידא. עוד הועלו טענות נוספות כי חלק מהתשובות של העד המומחה התייחסו לסטטיסטיקה ושלא ניתן לקבוע על פיהן מצבו של הנאשם הספציפי העומד לדין במקרה הנוכחי. נטען שהמומחה עמד בתוקף על קביעתו שאין ודאות באשר להשפעת הסם בעת התאונה ונטען שעמדה זו התבססה היטב בחוות דעתו. נטען שאי ביצוע מבחן המאפיינים לנאשם היווה מחדל משמעותי כי אין ראיות נסיבתיות בגירסת המאשימה ונטען שתיאורו של השוטר ווהבי אינו חוות דעת רפואית מקצועית. נטען שאין מקום להיבנות מאופן התנהגותו המתואר של הנאשם בסמוך לתאונה שהרי ניתן להסביר זאת כתוצאה מהטראומה שהוא עבר.

90. נטען שרמת המורפין הנמוכה שנמצאה בדמו של הנאשם מעידה לכשעצמה שנהיגתו לא הושפעה מהסם והסניגור היפנה לדברי המומחה מטעם ההגנה לגבי הרמה הנמוכה והיעדר יכולת השפעתה (עמ' 192, ש' 17-23 לפרוטוקול). בנוסף נטען שמומחה ההגנה לא העיד בנושא משפטי אלא בנושאים רפואיים בלבד, כאשר חוות דעתו התייחסה לגוף האדם ופיזיולוגיה, ופיזיולוגיה אין הבדל בין אנשים בישראל ובריטניה. עוד נטען שחיזוק להיעדר ההשפעה האפשרית של הסמים נמצא בכך שהנאשם נהג משך זמן ממושך, כ-9 שעות של נהיגה ללא תאונה. נטען שלא יכולה להיות מסקנה אחרת מאשר זו שהסם לא השפיע על נהיגתו, לאור נתון זה. נטען שהטענה שהנאשם משתמש כל שעה בסמים לא היתה ברורה או מהימנה.

91. הסניגור טען כי קיימים בתיק מחדלי חקירה רבים שהצטברותם יחד מסכלת את האפשרות להוכיח בוודאות שהנאשם נהג תחת השפעת סמים. לעומת זאת, נטען שהנאשם העיד והשיב על השאלות החשובות ושלדבריו נמצאו תימוכין בעדות העד המומחה שהובא מטעמו.

92. נטען שמבחינה נורמטיבית היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בעבירת ההריגה הוא מחשבה פלילית המוגדרת בסעיף 20 (א) לחוק העונשין ודורש כוונה, פזיזות, אדישות או קלות דעת. נטען שסעיף 304 לחוק כולל דרישה ליסוד נפשי של רשלנות. נטען שב-ע"פ 3158/00 **מגידש נ' מדינת ישראל** (15.11.2000) הוטו הגבולות בין עבירת ההריגה לגרימת מוות ברשלנות וכי ההבדל בין העבירות הוא ביסוד הנפשי בלבד. הוספו טענות בנוגע לסוגיית המודעות הדרושה

להרשעה בעבירת ההריגה. נטען שעל מנת להטיל אחריות צריכה להתקיים התנהגות מסוימת יחד עם היסוד הנפשי הדרוש. נטען שקורה שאדם נורמלי לא יהיה מודע למשמעות של מעשיו וקורה כשאדם מרוכז בהתנהגות אחת ולא מודע להתנהגות אחרת, באותו הזמן. נטען שבעבירת תוצאה כגון הריגה נדרשת צפייה של המוות כאפשרות, אם כי לא ברמת סבירות גבוהה, ונדרש עוד שהעושה יצפה שהוא עצמו יגרום לתוצאה. הוספו הסברים באשר לרכיבים של כוונה, אדישות וקלות דעת.

93. נטען שבענייננו לא הוכח היסוד הנפשי הדרוש לשם הרשעה בעבירת ההריגה. הותאם כי אמנם היו מקרים בפסיקה בהם הורשעו נאשמים שנכנסו לצומת ברמזור אדום, במהירות מופרזת, או תוך כדי האצה, או בניסיון לגנוב את הרמזור שהורשעו בהריגה. נטען כי גם אם לא תתקבל גרסת הנאשם לפיה הבחין באור ירוק לשם הרשעה בהריגה יש צורך בהוכחת עובדות נוספות. נטען שאין די בראיות כדי לקבוע שהנאשם נהג תחת השפעת סמים וכי הבחין באור אדום ברמזור. נטען שלא הובאו ראיות כי הנאשם האיץ את מהירותו בצומת או נהג במהירות מופרזת או עשה מעשה של גניבת צומת. לחילופין, נטען שלא מתקיים היסוד העובדתי הדרוש לעבירת ההריגה אלא לגרימת מוות ברשלנות בלבד. נטען שכאשר נותר ספק על סמך הראיות שהוגשו גם אם הן עולות באופן הגיוני עם תוצאה מחמירה יותר יש ליתן לנאשם ליהנות מהספק.

94. הועלו טענות בנוגע לקיום ספק סביר במקרה דנן ונטען שאין להכחיש שהספק נותר על כנו.

95. נטען שבמקרה דנן תוקן כתב האישום מספר פעמים במטרה "לשפר עמדות" והביאו לפגיעה בהגנת הנאשם. הסניגור חזר על טענת הזוטא ביחס לחקירה שלישית ונטען שלא חלה תקלה במערכת, אלא שהבחירה שלא לתעד את החקירה בה ולהשתמש במצלמה של הבוחנים היתה כתוצאה מחיסרון במשאבים.

96. נטען שהתיעוד מהחקירה מיום 25.12.16 שתועדה בטלפון של החוקר אינו משקף את כל מהלך החקירה כאשר הנאשם טען שבחקירה זו הזכיר לחוקר מה שהובטח לו ב-10.8.16, אך הדבר לא תועד. הוספו עוד טענות בנוגע לאי שמירה על שרשרת הראיות בנוגע לבדיקות הדם והעברתן למעבדה. נטען שקיימת סתירה בין עדותם של השוטרים חרדאן ווהבי בעניין הזה. נטען עוד שוהבי לא ידע להגיד עפ"י 9/ת שהסביר לנאשם את זכותו לסרב למסור בדיקת דם.

97. הועלו טענות נוספות בנוגע לפגמים סביב דו"ח הבוחן. נטען כי בנוגע לפיענוח דיסק הטכוגרף ניתן ללמוד שהנאשם בלם או האט את רכבו גם לגרסת המאשימה. הועלו גם טענות באשר לפגמים בשמירת השרשרת הפנימית של בדיקות הדם. נטען שהמדינה לא עמדה בנטל ההוכחה בשמירת התנאים הדרושים לשמירת המבחנות ועוד בנוסף שד"ר שלמך העידה באופן מפורש שלא כל הבדיקות נעשו על ידה. נטען עוד שביחס ל-8/ת אין מדובר בתעודת עובד ציבור בהתאם לפקודת הראיות, אלא מדובר בטופס שרשרת ראיות תוך-מעבדתית ושהיתה חובה להעיד את האנשים המופיעים על גבי הטופס. נטען שבעקבות עדות ד"ר שלמך שבוצעו בדיקות רבות באותו יום, היא לא יכלה לשלול אפשרות לטעות מזערית בטיפול במבחנות.

98. הועלו טענות גם בנוגע לדיסק עליו נמצא סרטון התאונה בעוד שמסמך-ת/31, שהיה דרוש לעניין שמירת שרשרת הראיות בעניין זה הוצא מתוך חומר הראיות (עמ' 123 לפרוטוקול). נטען שבעקבות כך אין להתייחס לסרטון או לכל הפחות יש ליתן לו משקל נמוך. כמו כן, הועלו טענות בנוגע לבדיקות השתן, ובין היתר לשמירה על שרשרת הראיות בקשר אליהן. נטען שאין משמעות למוצגים ת/66 ו-ת/67 כיוון שקיים חוסר בשמירת שרשרת הראיות ביחס אליהם. כמו

כן, נטען שאין בתיק חוות דעת סופית של בדיקות השתן בשב"ס, כאשר נדחתה בקשת המאשימה לתקן את כתב האישום בעניין זה.

99. נטען שהפגמים האמורים מביאים לכך שיש לזכות את הנאשם מעבירות ההריגה, ולו מחמת הספק, ולחילופין להרשיעו בגרימת מוות ברשלנות.

דין:

תיקוני כתב האישום

100. כתב האישום המקורי הוגש ביום 14.8.16 ותוקן בפעם הראשונה ביום 24.8.16. תשובה לכתב האישום הוגשה ביום 10.11.16 וכללה בקשה לנהל משפט זוטא בנוגע לחקירתו השלישית של הנאשם מיום 10.8.16. בקשה לתיקון נוסף הוגשה ביום 15.12.16 כאשר מהותה היתה הוספת עדים וניתנה החלטה שמתירה את התיקון ביום 27.12.16. ביום 28.12.16 אושר פעם נוספת תיקון כתב האישום וזאת בקשר לגילוי חומר חקירה נוסף, שלא היה בדיעת המדינה קודם לכן ושבעקבותיו נערכה השלמת חקירה.

101. בכל הפעמים (למעט הראשון) שתוקן כתב האישום, העניין נידון והחלטה ניתנה לאחר שניתנה לצדדים הזדמנות לעלות את טענותיהם. ההחלטות נומקו במקום וגם לאחר מעבר פעם נוספת עליהן ועל הטענות, איני מוצא שנפל בהן פגם ואין בידי כדי להסכים עם טענת הסניגור שיכולתו של הנאשם להתגונן נפגעה. בשולי הדברים יוער שהתיקונים נערכו עוד טרם השמעת העד הראשון ולהגנה ניתנה אפשרות להיערך כראוי לאחר התיקונים. עוד יוסף שבקשה נוספת לתיקון כתב האישום שהועלתה ביום 26.4.17 להוספת חומר ראיות ועדה נוספת נדחתה כיוון שבשלב זה הערכתי שיש בכך לפגוע בהגנת הנאשם, לאור השלב המתקדם בו היה מצוי כבר ההליך.

תקינות הרמזורים, חציית הצומת על ידי הנאשם באור אדום ומהירות הנסיעה

102. הוגש היקף משמעותי של עדויות וראיות אשר יש בהן כדי לקבוע כי הנאשם חצה את הצומת באור אדום.

103. עדותו של העד רשטיניק, המומחה מטעם משרד התחבורה שהעיד על תכנית הרמזורים בצומת פרדיס וכיצד פועלת מערכת הרמזורים היתה מהימנה ומדויקת. מעדותו עולה בצורה ברורה שהרמזור היה אדום בכיוון נסיעתו של הנאשם, לפחות במהלך 19 שניות עוד בטרם כניסת הנאשם לתוך הצומת. בנוסף, עלה כי הרמזורים פעלו באופן תקין וכי בנסיבות לא היתה כל אפשרות למצב של 'ירוק צולב' בצומת כיוון שלא היתה תקלה בחומרה באותו זמן. על תקינות של פעולת הרמזורים בצומת העיד גם העד פוליאק, מהנדס התפעול של חברת IPIS/שמתחזקת את הצומת והציג מסמכים לפיהן עולה כי לא חלו בעת התאונה תקלות ברמזורים של הצומת. גם עד זה הסביר כי לא יתכן מצב של ירוק 'צולב'. לעדות זו מתווספת עדותה של העדה ענבר לוין שבאמצעותה הוגש מסמך לגבי תקינות פעולת הרמזורים בצומת בזמן התאונה. כל העדויות האמורות היו מהימנות ביותר.

104. לגבי חציית הצומת באור אדום על ידי הנאשם הוגשו גם עדויות של עדי ראיה אשר היו כולן מהימנות. בעניין זה אציין במיוחד את עדותו של העד עמיר חלבי שהינו נהג משאית במקצועו. הוא תיאר בצורה מפורטת כיצד כאשר נסע מדרום לצפון על כביש 4 לפני הצומת הנאשם עבר אותו ונכנס במהירות ללא הפעלת הבלמים לתוך הצומת באור

אדום.

105. באשר למצב התקין של הכביש ותנאי הראות הטובים ששררו בשעת התאונה הנני מציין את עדותו של השוטור עלי חלבי שהגיע לצומת דקות ספורות אחרי ההתנגשות.

106. עדויות מהימנות נוספות שתיארו את התאונה בהתאם לגרסת התביעה היו של יוחאי שמעון בן לולו, והעד נעים נבואני, נהגים של רכבים אחרים אשר נמצאו באיזור הצומת בעת ההתנגשות.

107. הוגש סרטון של התאונה באמצעות העד, יוני אבשלום, שעבד במועד הרלוונטי בחברת נתיבי ישראל (הסרטון הינו דיסק ת/32). כפי שהוסבר לעיל, עד זה הסביר כיצד צרב את הדיסק וכי לא ניתן לשנות שום דבר ממה שקלטה המצלמה שצילמה במעגל סגור את הצומת. במהלך הדיון, בעקבות מחלוקת בין הצדדים בנוגע לשמירה על שרשרת המוצג ניתנה החלטה, לפיה לאחר העדות האמורה אין משמעות רבה, אם בכלל, לנושא שמירת שרשרת הראיות ביחס לדיסק (עמ' 124 לפרוטוקול). מדובר בראיה מהימנה שלא קיים לגביה חשש להתערבות טכנולוגית, זאת על סמך עדותו של העד אבשלום. בנוסף, מה שמופיע בסרטון עולה בקנה אחד עם העדויות האחרות שהובאו ע"י התביעה ללא כל יוצא מן הכלל. מסקנתי היא שהסרטון מציג בצורה ברורה את התאונה וניתן להסתמך עליו כראיה מרכזית ומהימנה (ראו גם: ע"פ 3220/98 דוד בן דוד נ' מדינת ישראל (3.2.1999); ת"פ (ת"א) 40238/08 מדינת ישראל נ' שי סימון (14.2.2010); ת"פ 47573-10-10 מדינת ישראל נ' מריח (27.12.2011); ע"פ 4481/14 פלוני נ' מדינת ישראל (16.11.2016) - בעניין קלטת שמע).

108. מסקנתי הינה כי הסרטון מספק תיעוד מהימן ומצמרר להתרחשות ההתנגשות כפי שאירעה.

109. באשר למהירות הגבוהה של נסיעת הנאשם לתוך הצומת - העד עמיר חלבי סיפר שהנאשם נכנס במהירות גבוהה, בקרבת 80 קמ"ש, ללא שהאט לאזור הצומת.

110. עדותו של העד ג'יהאד ווהבי, בוחן התנועה מהמסמכים שהוגשו על ידו ת/10, ת/11, ת/12, ת/13, ת/14, ת/15, ת/17 מצביעים גם הם על מצב הצומת ותומכים בממצא שלנאשם היה שדה ראייה רחב ונקי ללא בעיות. לא הובאה חוות דעת או עד שישתור את הממצאים האמורים והחקירה הנגדית הותירה את עדותו שלמה. עוד יצוין בענין זה שעלה, שלא היה כל סימן לכך שהנאשם בלם טרם הכניסה לצומת והוא נעצר לצד הדרך רק כ-180 מ' אחרי הצומת.

111. העד חיים עוז שהוא בוחן תאונות דרכים הגיש את בדיקת הטכוגרף לפיה משאיתו של הנאשם נסעה במהירות 76 קמ"ש בעת התאונה ו-90 קמ"ש קודם לכן וללא סימני בלימה טרם ההתנגשות.

112. ראיות אלה מספקות תמונה לפיה הנאשם נכנס לצומת במהירות גבוהה מאד ברמזור אדום שדלק שניות רבות לפניכן ולא בלם טרם ההתנגשות עם הרכב הפרטי. לכך יש עוד להוסיף כי הנאשם לא הצליח לערער במאום את הגרסאות האמורות כאשר בחר בעדותו להכחיש אפילו את מה שניתן לראות בבירור בסרט - שהוא נכנס לצומת באור אדום.

113. מהירות הנסיעה של הנאשם לא תאמה את התנאים ששררו בצומת ולא היתה סבירה, בייחוד כאשר מדובר

בהתקרבות לצומת מרומזר, בו דולק אור אדום (ע"פ (חי') 3360/08 דקל רז נ' מדינת ישראל (4.9.2008); ע"פ (חי') 896/06 גאוי גאוי נ' מדינת ישראל (12.4.2007)).

בדיקות הדם והמצאות סמים בדמו של הנאשם

114. העד וייס, שנטל את מבחנות הדם מהנאשם, אישר שהנאשם היה היחיד בשטח ממנו נטל דם. מעדות חאתם חרדאן, רכז הבוחנים בחדרה, עלה שהוא זה שביקש את נטילת הדם מהנאשם וקיבל את הסכמתו לכך ובהמשך לקח את המבחנות מהחובש וייס והעביר אותם לחיים עוז, לצורך מסירתם לד"ר שלמך. בהמשך עוז העביר את המבחנות לידי ד"ר שלמך. במעבדה ניתנה תעודת עובד ציבור ביחס לטיפול במבחנות ודגימות בהמשך. כך, לא נמצא פגם בשמירת השרשרת החיצונית או הפנימית ביחס לשמירת בדיקות הדם של הנאשם.

115. לא מצאתי כל סיבה לפקפק ב-ת/8 (תעודת עובד ציבור - שרשרת ראיות תוך מעבדתיות) והמתואר בו לעניין שמירה על שרשרת בדיקות הדם או על שרשרת הבדיקות שנערכו ביחס למכשירים במעבדה. ב"כ הנאשם לא ביקש שמי מהחתומים על תעודת עובד הציבור יוזמן לחקירה. בעניין זה עוד יצוין שאין כל פסול שהמומחית תסמוך על עבודתם של אחרים הכפופים לה ונמצאים תחת פיקוחה במסגרת חוות דעתה (ע"פ 566/89 מרציאנו נ' מדינת ישראל (1.9.1992)); ע"פ 4117/06 שניר מקייטן נ' מדינת ישראל (22.2.2010)). כך הצורך בתייעוד העבודה התמלא ע"י עריכת ת/8. למרות נסיונות ההגנה להצביע על פגמים בהעברת המבחנות לידי המעבדה וכביכול אפשרות שדמו של אדם אחר נבדק, לא הונח בסיס עובדתי מינימלי לטענה זו ומדובר בטענות בעלמא. עוד יצוין שלא היתה מניעה כלשהי אילו היה קיים חשד אמיתי בידי ההגנה שהמבחנות יישלחו לבדיקות DNA על מנת לשלול את הקשר שלהם לנאשם (ע"פ 2842/10 קלדרון נ' מדינת ישראל).

הימצאות סמים בדמו של הנאשם

116. על פי חוות דעתה של ד"ר שלמך, שפרטיה פורטו לעיל, אין כל ספק כי נמצא הסם הרואין בגופו של הנאשם.

117. ההשוואה בין עדויותיהם של דר' שלמך לפרופ' פינקלשטיין, מביאה למסקנה שלא קיימת מחלוקת באשר לכך שנמצא החומר MAM, שהוא תוצר הכרחי וייחודי של פירוק הרואין, בגופו של הנאשם. המחלוקת ביניהם, עד כמה שהיתה, נסבה סביב השאלה מתי נטל הנאשם את הסם. חוות דעתה של ד"ר שלמך ומסקנותיה עמדו ללא קושי בחקירות הנגדיות של הסיניגור ולא התערערו ולו במעט כתוצאה מהן. בין היתר היא העידה כי על פי הספרות ל-MAM אורך חיים קצר ביותר וכי תוך שעותיים מהשימוש בהרואין לא מתגלים שרידים בדם.

118. ישנן עדויות נוספות אשר מגבות את ממצאי בדיקות הסמים: דו"ח הפעולה ת/9 ו-ת/16 שנרשמו על ידי העד ווהבי לגבי התנהגותו הרדומה של הנאשם שהעלה אצלו חשד להיותו תחת השפעת סמים ו-ת/30 ו-ת/28 - דוח פעולה והודעת השוטר חלבי שדיווח על התרשמותו לגבי מצבו המנומנם של הנאשם עולים בקנה אחד מהחשד שהיה תחת השפעת סמים ומגבים את ממצאי חוות הדעת.

119. בנוסף, הנאשם הודה בפני הרופאה מרינה טרטקובסקי, על שימוש מסיבי בסמי אופיאטים בתדירות של כל

שעה כאשר השימוש האחרון היה קרוב למעצרו. גם הבדיקה הקלינית שביצעה הרופאה העלתה תסמינים המתאימים לאדם המכור לסמים. הפסיכיאטר ד"ר אייל נעלי יוסף, רשם דברים דומים לאלה שנרשמו על ידי ד"ר טרטקובסקי אשר פורטו לעיל, על כך שהנאשם סיפר לו על שימוש מסיבי באופיאטים.

120. הודיה בפני רופא מעלה סוגיות כבדות משקל בנוגע לקבילות וחסיון אשר טרם הוכרעו בפסיקה. במקרה דנן הנושא לא לובן על ידי הצדדים במישור העובדתי או המשפטי ואסתפק במספר מצומצם של הערות לגבי (ראו: ע"פ 8974/07 הונצ'אן לין נ' מדינת ישראל (3.11.2010)). מחד ספק אם הרופאים במקרה דנן הם אנשי מרות, למרות שהם עובדי שב"ס. זאת, כיוון שאין בידיהם סמכות לחקור את הנאשם ולרשום הודאות ובפועל הם גם לא התיימרו לבצע פעולות כאמור. מאידך גיסא, עולה שאלה אם אנשי רפואה המזוהים עם רשויות הכליאה וגורמי סמכות דומים שחשוד מובא בפניהם שלא מיוזמתו אינם צריכים להודיע לחשוד שלא יחול בינו לבינם חסיון רפואי על מידע שימסור, שמא יטעה לחשוב כי מדובר בטיפול רפואי רגיל. לכאורה, הנאשם לא היה חייב לענות על שאלותיהם או לנדב להם מידע (י' קדמי "על הראיות", חלק ראשון, מהד' תש"ע-2009, עמ' 13; ראו ע"פ 7532/12 אדם איטל נ' מדינת ישראל (11.12.16)) לעניין חשיבות הזהות של הגורם בפניו ניתנה ההודאה). בכל מקרה, ככל שהנאשם היה חפץ במניעת הגשת הודאותיו באמצעות הרופאים, היה עליו לטעון לחסיון רפואי בעת מסירת עדותם (ע"פ 8974/07 לעיל). ואולם, לא הועלתה כל טענה לחסיון בעת הדיון או בסיכומיו של הנאשם (למעט בחצי פה בעת הטיעונים בעל פה כאשר מועד זה הינו מאוחר והטענה הועלתה ללא הנמקה ספציפית). על כן, במקרה הנוכחי לא מצאתי שקיים בסיס לפסילת אמרתיו של הנאשם בפני הרופאים ביחס לשימוש באופיאטים על ידו.

121. במאמר מוסגר יוער כי הגעתי למסקנה שאין מקום להסתמך על בדיקות השתן, בין היתר, כיוון שהדגימות הושמדו.

122. מתוך שלל הראיות שהוגשו לעניין השימוש בסמים, אין כל קושי לקבוע כי בגופו של הנאשם היו סמים אסורים, בין היתר הרואין, בעת התאונה. כיוון שאין סף מותר לסמים אלה עמדתו של פרופ' פינקלשטיין באשר לנוהג והדין במדינות אחרות ביחס לאימתי יקבע שאדם נמצא תחת השפעת סמים אינה רלוונטית ועוד יצוין כי ממילא הוגשו ראיות מהימנות על ידי המאשימה לפיהן הנאשם התנהג ונראה לפי תסמינים קליניים כאדם שהיה תחת השפעת סמים בעת התאונה ובסמוך לאחריה.

123. הממצא האמור, גם ללא הראיות הנוספות לגבי התנהגותו של הנאשם מיד בסמוך לאחר ההתנגשות, מוביל באופן ישיר למסקנה המשפטית כי הנאשם נהג תחת השפעת סמים. הנאשם לא סתר את החזקה האמורה ולו במעט, אלא היפוכו של דבר, הודאותיו בפני הרופאים בשימוש מסיבי באופיאטים והדברים שנרשמו על ידי השוטרים ביחס להתנהגותו ובדיקתה של ד"ר טרטקובסקי מחזקים בפועל את הממצא שנהג תחת השפעת סמים בעת ההתנגשות.

מותן של הקרבנות

124. המדינה הגישה ראיות לפיהן מותן של הקרבנות נגרם כתוצאה מהתאונה: קובץ מסמכים ת/51 ביחס למנוחה אולגה אשקר; קובץ מסמכים ת/52 ביחס למנוחה ק"נ; ת/50, ת/57 - מסמכים רפואיים ביחס למנוחה אנג'ליק נעים. המסמכים התקבלו ללא חקירה וכמתואר בהם מותן של שלושת הקורבנות נגרם כתוצאה ישירה מהתאונה. טענתו של הנאשם כי מותן נגרם, בין היתר, כתוצאה מכך שלא היו חגורות נותרה ללא תימוכין עובדתיים.

חקירות הנאשם

125. בחקירתו הראשונה של הנאשם (ת/3) הוא אישר שהרמזורים עבדו רגיל ושהיה שדה ראייה תקין ושהמשאית היתה תקינה. כמו כן, הוא אישר שהסכים לתת דגימת דם לבדיקת סמים. יחד עם זאת, הוא טען שהוא נכנס לצומת באור ירוק.

126. בחקירתו השניה (ת/24) הוא המשיך לטעון שנכנס לצומת באור ירוק, גם לאחר שהוצג לו הסרטון וטען שהסרטון מזויף. באותו מעמד נמסר לו שישנה תשובה חיובית להימצאות שרידי סם בדמו, בעוד שהוא שלל את השימוש בסמים.

127. במסגרת חקירתו מיום 10.8.16, ת/25 הודה הנאשם בכניסה לצומת באור אדום בפני הבוחן ווהבי. בעניין זה העלה הנאשם טענת זוטא, לפיה הובטח לו שהוא ישתחרר ממעצרו אם יודה, ולכן הודה וכי הודאתו היתה שיקרית. הנאשם טען שלא בכדי לא תועדה חקירתו. אכן, חלה תקלה במצלמה והחקירה לא תועדה ואולם עדותו הוקראה לנאשם לאחר שהתברר שחלה תקלה והוא אישר במהלך הצילום את כל מה שנאמר בהודיה. בעדות זו הוא הודה שעבד ללא מנוחה החל מהשעה 15:00 עד לקרות התאונה ושהוא הרגיש עייף וטען שיכול להיות שנרדם בזמן הנסיעה ושהוא נכנס לצומת באור אדום. הוא מסר שהשתמש בסמים יום לפני התאונה ונהג כי לא היתה לו ברירה מבחינה כלכלית.

128. אמנם נפלה תקלה, אך אין בה כדי לפסול את הודאתו של הנאשם. אמנם לנאשם זכות לפי סעיף 7 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים) התשס"ב - 2002 שהחקירה תתועד בווידאו, אך אין בכך כדי להביא מיניה וביה לפסילת הראייה. השאלה היא אם הראייה הושגה שלא כדין וקבלתה תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך הוגן. עסקינן בסטייה ששוכנעתי שנגרמה מתוך תקלה וללא כוונה. שוכנעתי שעדותו של ווהבי היתה מהימנה ולא מצאתי יסוד לקבל את טענת הנאשם שהובטח לו שישתחרר באם יודה ושתמורת ההבטחה סיפק הודאה שיקרית. העיון ברצף החקירות מעלה סדר הגיוני ב"הדרדרות" הנאשם לקראת ההודאה שניתנה. לא מצאתי יסוד להניח שהנאשם נוצל באופן כזה או אחר או שהיה קורבן להבטחות שווא. הפרת חובת התיעוד אינה מחייבת בכל מקרה פסילת הודאה (ע"פ 1361/10 מדינת ישראל נ' זגורי (2.6.2011); ע"פ 4936/11 ישועה נ' מדינת ישראל (31.12.2012)). עוד יוסף שהנאשם טען לראשונה להודיית שווא במהלך ההוכחות וזאת לאחר שנמנע מלהעלותה במשך 4 חודשים מרגע מעצרו. הוא גם לא העלה את הטענה לפני שופט המעצרים, למרות שהוא היה צריך להבין שהוא נשאר במעצר חרף אותה הבטחה שכביכול ניתנה (ת/69). כמו כן, בחקירתו הסבריו של הנאשם ביחס לאימרתיו ב-ת/25, כי נאמרו סתם, כי הבטיחו לו שישוחרר אינם עולים עם רצף הדברים הכללי העולה מ-ת/25. לכך יש להוסיף עוד את ת/25 א', החקירה המוסרטת בדיעבד שיש לה ערך מוגבל אך אינה נטולת ערך לחלוטין. כך אני קובע שהודייתו של הנאשם ניתנה חופשית ומרצון ודוחה את טענת הזוטא.

129. למען הסדר עוד אעיר כי גם אילו הייתי מקבל את טענת הזוטא לא היה בכך כדי לשנות את תוצאת הכרעת הדין - כאשר אשמתו של הנאשם בכל העבירות בהן הואשם עולה באופן מובהק מיתר הראיות.

היבטים משפטיים

נהיגה תחת השפעה סמים

130. המצאות הסם הרואין בגופו של הנאשם פורטה בפרק קביעת הממצאים. בע"פ 398/04 מדינת ישראל נ' בניאשווילי (20.12.2004) נקבע:

"בניגוד לאלכוהול, חל איסור מוחלט על השימוש בסמים מסוכנים, בכל כמות שהיא, ואף נקבע בחוק כי הדבר מהווה עבירה. במצב זה עמדו בפני המחוקק שתי דרכי פעולה אפשריות: האחת, ליצור חזקה בחוק שאדם הוא שיכור על פי שיעור מוגדר של ריכוז הסם המסוכן שיימצא בדמו. הדרך האחרת, שמקורה בעובדה כי השימוש בסמים מסוכנים נאסר כליל, היתה לקבוע שכל נהג העובר על איסור זה, מקים נגדו חזקה שהינו נהג כשהוא נתון תחת השפעתם של סמים, ומכאן ואילך עובר אליו הנטל להפריך חזקה זו. המחוקק בחר ללכת בדרך השנייה, ואינני סבור כי החלטתו זו היתה שגויה או לוקה בחוסר סבירות.

...

מטבע הדברים, הקביעה כי שימוש בסמים מסוכנים, בכל כמות שהיא, יוצר חזקה לפיה הנהג נתון תחת השפעת הסם, מציבה בפני הנהג משוכה גבוהה, כמעט בלתי-עבירה, להפרכתה של חזקה זו. אולם מצב זה מתחייב לאור השקפתם של המומחים כי השפעתו של סם האקסטזי משתנה מאדם לאדם, וקיימת אפשרות שגם לכמות קטנה של הסם, אף קטנה מזו שצרך המערער, תהיה השפעה שלילית ומכרעת על דרך נהיגתו. יתרה מכך, עניין לנו עם נהג אשר בוחר מדעת לעבור על איסור שבחוק, ובדרך זו הוא יוצר סיכון פוטנציאלי ששיעור חומרתו לציבור אינו ידוע. לפיכך, החזקה אותה יצר המחוקק לעניינו של נהג כזה, היא בבחינת הכרח בלי-יגונה וצעד סביר ומידתי לנוכח הסיכון שהוא יוצר.

חרף הקושי הכרוך בכך, את החזקה הזו יכול הנהג להפריך על ידי הבאתן של ראיות מטעמו, מהן ניתן ללמוד אם צריכת הסם היא אצלו עניין שבנוהג או מקרה חריג, ומה מידת השפעתו של הסם עליו, בדרך כלל, ועובר לתאונה בה היה מעורב, בפרט."

131. המדינה הביאה כמפורט לעיל ראיות נוספות לתמיכה בטענה שהנאשם היה תחת השפעה סמים בפועל ואילו הנאשם לא הביא ראיות מהימנות כלל לסתור את החזקה (ובתוך כך גם לא הצליח לערער את מהימנות הראיות והעדויות הנוספות לגבי השפעה בפועל) אלא הכחיש כלל את השימוש בסמים אסורים, למרות שתוצריהם נמצאו בדמו. במצב דברים זה אין כל קושי לקבוע כי נהג תחת השפעת סמים אסורים.

חציית צומת באור אדום

132. בהתבסס על הממצאים שנקבעו לעיל יש לקבוע כי הנאשם חצה את הרמזור באור אדום.

עבירת ההריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין

133. יסודות עבירת ההריגה פורטו פעמים רבות בפסיקה: כאמור בדנ"פ 404/13 פלוני נ' מדינת ישראל (15.4.2015)

"העבירה מורכבת ממספר נדבכים והם: יסוד עובדתי (מעשה או מחדל אסורים), יסוד נפשי, תוצאה

עמוד 35

(מותו של אדם) וקשר סיבתי בין היסוד העובדתי לתוצאה, הכולל קשר סיבתי עובדתי וקשר סיבתי משפטי (יעקב קדמי על הדין בפלילים חוק העונשין 1061-1059 (חלק שלישי, מהדורה מעודכנת, 2006))

134. לעניין הוכחת היסוד העובדתי, דרושה הוכחת ביצוע "מעשה או מחדל אסורים" הגורם למותו של אדם. ביחס לסיפא, אין מחלוקת כי מותן של שלושת הקרבנות במקרה דנן נגרם כתוצאה ישירה ומיידית מהתנגשות משאיתו של הנאשם ברכב בו נסעו הקרבנות. היסוד של מעשה או מחדל אסורים מתקיים כאשר הנאשם נהג כשבגופו הרואין והוא תחת השפעת סמים.

135. בהיבט היסוד הנפשי נקבע כי במקרה של נהיגה בשכרות (או תחת השפעת סמים) הגורם לתוצאה קטלנית מדובר ב"פזיזות" בהתאם לסעיף 20.א(2) לחוק העונשין:

"ד. ההרשעה ב"הריגה"

(1) פזיזות: הלכה פסוקה היא, כי לצורך הרשעה בעבירה של הריגה - לרבות כאשר זו נגרמת בתאונת דרכים - די בהוכחת הלך נפש של "פזיזות"; ומשמעותה של זו היא - נטילה מודעת של סיכון בלתי סביר, מתוך אדישות לאפשרות ממשית של פגיעה בחייו או בשלמות גופו של אחר, או מתוך תקווה שתוצאה כזו לא תתרחש (ראה, בין היתר: ע"פ 3152/93 [2]; ע"פ 3289/90 מדינת ישראל נ' בראונר [3]; ע"פ 2013/93 [4]). "פזיז" הוא אפוא מי שמהמר ביודעין על אפשרות ממשית של פגיעה בחייו או בשלמות גופו של אחר, מתוך אי-איכפתיות שתוצאה כזו תתגשם או אפילו מתוך תקווה שלא תתגשם (ראה ע"פ 3841/94 [5]). ויודגש - לעניינה של עבירת ההריגה, די בכך שהסיכון מתייחס לאפשרות ממשית של פגיעה בשלמות גופו של אחר, ולא דווקא באפשרות ממשית של קיפוח חיו.

בימים אלה נכנס לתוקפו חוק העונשין (תיקון מס' 39) (חלק מקדמי וחלק כללי), תשנ"ד-1994 (להלן - תיקון מס' 39); וסעיף 20 החדש נותן ביטוי חקוק למשמעותה האמורה של "פזיזות", כפי שהתגבשה - על שתי שלוחותיה: האדישות וקלות הדעת - בהלכה הפסוקה.

(2) שכרות ו"פזיזות". "שכרות" - כפי שידוע לכל בר-ביר - פוגעת ביכולתו המנטאלית של השיכור: היא מערפלת את הכרתו ומונעת ממנו להעריך נכונה את המציאות, ובדרך זו שוללת ממנו את היכולת לקיים שיקול-דעת רציונאלי ולכוון את התנהגותו על פיו. אדם השותה משקה אלכוהולי מוחזק כמי שמודע להשלכה הצפויה מכך על יכולתו המנטאלית, ואין כמוהו מיטיב לחוש בפעמיה של השכרות הבאה בעקבות השתייה ומשתלטת עליו.

ההוראות המסדירות את סוגיית אחריותו של השיכור לעבירות שהוא מבצע כאשר הוא נתון במצב של שכרות, קבועות כיום בסעיף 34ט לחוק, והן מדברות בשתי רמות של שכרות: "שכרות מלאה", כהגדרתה בסעיף 34ט(ד) לחוק - ההופכת את השיכור למי ש"אינו שפוי"; ו"שכרות חלקית", כהגדרתה בסעיף 34ט(ה) לחוק - שהשפעתה מצומצמת לכך שהשיכור אינו מודע לפרט מפרטיה של עבירה שהוא מבצע. לכאורה, צריך היה לפטור שיכור מאחריות פלילית לעבירות שהוא מבצע בשעת שכרות - אם "מלאה" ואם "חלקית" - משום שבעת ביצוע העבירות אין הוא מסוגל, מחמת שכרותו, לגבש את הלך הנפש הדרוש להרשעה על-פי הגדרתן. ברם, הדין הוא כי כל עוד לא מתמלאים תנאי הסייג לאחריות הקבועים בסעיף 34ט(א) לחוק - נושא השיכור באחריות לעבירות המבוצעות על-ידיו; לעניין

הלך הנפש הדרוש להרשעה על-פיהן, בסעיפים 34ט(ב) ו- 34ט(ג) לחוק קבועות חזקות חלוטות, ובמקום שלא ניתן ליישמן - נבחנת שאלה זו באספקלריה של מצבו הנפשי לפני שהיה לשיכור (עין גם: בדברי ההסבר להצעת חוק העונשין (חלק מקדמי וחלק כללי), תשנ"ב-1992; במאמרה של פרופ' מ' גור-אריה, "שכרות בדיני עונשין" משפטים יג (תשמ"ג-מ"ד) 183, ובספרו של פרופ' ש"ז פלר, יסודות בדיני עונשין (המכון למחקרי חקיקה ולמשפט השוואתי ע"ש הרי סאקר, כרך ב, תשמ"ז) 719, 720).

...

לעניינה של עבירת הנהיגה בזמן שכרות לפי סעיף 62(3) לפקודה, די בקביעה כי נמצא בדמו של המערער, בשעת אירוע התאונה, שיעור אלכוהול העולה על "המידה הקבועה" כמשמעותה בתקנה 169א לתקנות, כדי לבסס הרשעה על-פיה; ואין נפקא מינה מה הייתה בפועל מידת השפעתו של האלכוהול על המערער.

מאידך גיסא, לעניינה של עבירת ההריגה, יש לבחון אם רמת השכרות, שבה היה נתון המערער עובר לתאונה, מספיקה להוכחת קיומה של ה"פזיזות" הדרושה להרשעה על פיה: אין לשכוח כי המדובר בעבירה של מחשבה פלילית, והמבחן שיש לנקוט כאן בהקשר זה הינו מבחן סובייקטיבי של הלך הנפש שהתקיים בפועל אצל הנוגע בדבר. כאשר מוכחת שכרות "מלאה" או "חלקית" - במשמעות שניתנה למושגים אלה בסעיפים 34ט(ב) ו- 34ט(ה) לחוק - חזקה חלוטה היא שהתקיימה אצל השיכור "פזיזות"

לפחות, בקשר לכל מעשה עבירה שהוא מבצע אותה שעה, כאמור בסעיף 34ט(ב) לחוק (עין גם בספרו הנ"ל של פרופ' פלר, בעמ' 595, 596).

ומע"פ 140/98 חוג'ה נ' מדינת ישראל (7.7.1998): "הכלל הוא: מי שנוהג ברכב כשהוא במצב של שכרות - כמו גם מי שעושה כך כשהוא עייף ונוטה להירדם - מוחזק כמי שהתגבש אצלו הלך נפש של פזיזות, במשמעות שיש למושג זה בסעיף 20(א)(2) לחוק העונשין, כלפי כל תוצאה הנמנית עם פרטיה של עבירה שביצע אגב נהיגתו, והטוען ששכרותו לא הולידה אצלו "פזיזות" כאמור כלפי אותה תוצאה - עליו הראיה."

136. במקרה אחר סוכמה גישת הפסיקה ביחס להרשעה בעבירת ההריגה במקרה של נהיגה בשכרות (או שימוש בסמים):

"סעיף 298 לחוק העונשין קובע כי "הגורם במעשה או במחדל אסורים למותו של אדם, יאשם בהריגה". כפי שנפסק, "היסוד העובדתי של עבירת ההריגה בנהיגה במצב של שכרות מורכב מן הפרטים הבאים: נהיגה בכלי רכב כאשר הנוהג שיכור, כלומר: בצורה או בתנאים שיש בהם כדי לסכן אחרים (מעשה ונסיבות), וגרימת מותו של אחר כתוצאה מכך (תוצאה) ואילו היסוד הנפשי דורש מודעות בפועל לשני המרכיבים הראשונים של היסוד העובדתי - הנהיגה בכלי רכב כאמור - ולאפשרות הממשית של התרחשות התוצאה הקטלנית, כאשר כלפי רכיב התוצאה צריך שתתקיים גם 'פזיזות', לצד המודעות כלפי האפשרות הממשית של התרחשותה ובנוסף לה. זאת, כאשר לענין עבירת ההריגה די במודעות לאפשרות ממשית של פגיעה בגופו של אדם; ואין נדרשת מודעות לאפשרות ממשית של תוצאה קטלנית דווקא" (ע"פ 140/98 חוג'ה נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 225, 237 (1998) - להלן: ענין חוג'ה). בהתייחס לדרך הוכחת היסוד הנפשי הנדרש, נפסק כי מי שנוהג ברכב כשהוא

שיכור וגורם למותו של אדם, מוחזק כמי שמתקיימים אצלו מרכיבי היסוד הנפשי להרשעתו בעבירת הריגה:

"מי שנוהג בכלי רכב כשהוא 'שיכור' וגורם אגב הנהיגה למותו של אדם, מוחזק כמי שהיה מודע: לעובדת נהיגתו ברכב כשהוא שיכור, לרבות לסיכונים הכרוכים בנהיגתו בשל שכרותו ולאפשרות הממשית שיגרום בשל כך לפגיעה בגופו של אחר (לרבות למותו), כשהוא מגלה 'פזיזות' כלפי אפשרות זו" (עניין חוג'ה, בעמ' 238, הדגשה במקור; כן ראו: ע"פ 5002/94 בן איסק נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(4) 151, 163 - 164 (1995) - להלן: עניין בן איסק; ע"פ 1641/04 לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(3) 785, 805; ע"פ 10332/03 בלייכר נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 25.3.04), פסקה 6 לפסק דינו של המשנה לנשיא (בדימ') ת' אור)."

(ע"פ 2163/07 רזי סעת נ' מדינת ישראל (17.10.2007)).

137. הנאשם דנן נהג במשאית של כ- 15 טון, במהירות גבוהה, לתוך צומת בו דלק לכיוונו אור אדום ברמזור משך שניות ארוכות טרם הגעתו אליו. שדה הראיה היה נקי ותנאי התאורה היו טובים והוא יכל לראות במרחק גדול מהצומת כי הרמזור אדום. הוא לא הפעיל בלמים טרם ההתנגשות ולא הוריד במהירותו. הוא היה עייף. הוא היה עם הרואין בדמו ותחת השפעת הסם (האסור). טענות ההגנה שהועלו על ידו - שלא עבר באדום ושלא צרך סמים - הופרכו לחלוטין. יש לראותו כמי שגילה אדישות ושוויון נפש לאפשרות של התרחשות תאונה קטלנית בינו לבין רכב אחר. בנסיבות אלה יש מקום להרשיע את הנאשם בעבירת ההריגה.

גרימת חבלה של ממש

138. בהתבסס על המסמכים הרפואיים שהוגשו בהסכמה בעניינם והממצאים שפורטו לעיל הנני קובע כי הנאשם גרם לתאונה שכתוצאה ממנה נחבלו רמזי ונעים אשקר שישבו ברכב.

סיכום

139. במקרה דנן המאשימה הביאה ראיות למכביר אשר לא הותירו מקום לספק ואשר יש בהן די ויותר כדי להביא להרשעת הנאשם בכל העבירות בהן הוא הואשם.

140. אשר על כן הנני מרשיע את הנאשם בעבירות שלהלן:

-הריגתו, לפי סעיף 298 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 של אולגה אשקר, אנג'ליק נעים, והתינוקת ק"נ;
-נהיגה תחת השפעת סמים לפי סעיף 62 (3) לפקודת התעבורה נ"ח, תשכ"א - 1961 + סעיף 169 ב' לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961;

-חציית צומת באור אדום, לפי תקנה 21 (א) + (ב) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 וסעיפים 62 (8) + 68 לפקודת התעבורה, תשכ"א - 1961;

-גרימת חבלה של ממש לפי סעיף 38 (3) לפקודת התעבורה נ"ח, תשכ"א - 1961;

עמוד 38

ניתנה היום, כ"ח שבט תשע"ח, 13 פברואר 2018, במעמד הצדדים